

АЛЕКСАНДРОВСКО ЕВАНГЕЛИЕ

1' 05

СПИСАНИЕ ЗА ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

Духовно слово (ISSN 1310 - 1943)

ЗА БЛАГОВЕСТИЕ, ДУХОВЕН ЖИВОТ И
ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

ЦЕЛ - Да пръска светлина за спасение на души
ЧРЕЗ - Божията любов и вяра в Христа
РЕЗУЛТАТ - Нова личност и вечен живот в Христа

“Духовно слово” е списание, желаещо да насърчи тези, които познават Бога, във верността на Неговото слово, усърдие в молитва и любов в Господа. То е за тези, които търсят спасение и вечен живот в нашия Господ Исус Христос. Уверени в действителното ръководство

на Христа и локалната автономия на всяко едно събрание или общност от вярващи хора, списанието няма за цел да бъде официален орган на някаква група, църква или сдружение от църкви.

Редакторът и авторите поемат отговорността за публикуваните материали. И ако те помагат по някакъв начин за духовно благословение и Божия благодат, на Бога да бъде слава!

Списание “Духовно слово” се разпространява безплатно, но в действителност излизането на всеки брой коства много усилия и средства.

Тези, които имат възможност и желание да направят дарение, могат да го извършат чрез пощенски запис до:

Христо Георгиев Ръсовски
за “Духовно слово”, София 1700
Студентски град, П.К. 121

Благодарим на всички, които направиха възможно издаването на броя.

За контакти: тел. (02) 866 19 28,
E-mail: rassovsky@cablebg.net

Фотография и графичен дизайн:
Христо Ръсовски

В ТОЗИ БРОЙ:

Той възкръсна <i>Й. Кохрейн</i>	3
Евангелието на Йоан - книга за свидетели и свидетелстване (2) <i>У. Фергусон</i>	6
Властта на Христос в Евангелието на Марк (2) <i>АМС Гудинг</i>	8
Вълнението да видиш едно единно и хармонично събрание <i>Том Уилсън</i>	10
Сила и свобода чрез Духа <i>Пол Кларк</i>	13
Изучаване на героите в книгата Притчи (2) <i>Дж. Скарсбрук</i>	16
Пророчеството на Исая <i>Библиотека “Духовно Слово”</i>	17
Благоговение в местното събрание <i>Давид Дънлап</i>	21
Авел-пазител на овце <i>Денис Парак</i>	24
Малкото момиче <i>Джон Ридъл</i>	26
Надзирателите-бдителни мъже <i>П. Кулсон</i>	29
Причините, поради които аз нямам свобода да участвам... <i>Дж. Д. Маккол</i>	31
Животът винаги ли е бил добър... <i>Доналд Норби</i>	32
Ковчегът на Завета <i>Гордън Бек</i>	34

ПОБЕДАТА НА СМЪРТТА ОПРОВЕРГАНА ТОЙ ВЪЗКРЪСНА

Й. Б. Кохрейн

Възкресението на Господ Исус Христос винаги било предизвикателство за най-великите мислители в света. Подигравателното присмиване на атинските философи преди две хиляди години редовно е повтаряно през вековете при проява на неверие, дори на оскърбление и презрение.

На подобно поведение ние отговаряме с въпроса, зададен от Павел на цар Агрипа: “Защо да се смята между вас за невероятно, че Бог възкресява мъртвите?” (Д. Ап. 26:8). Истина е, че група жени, някои от които от Галилея, дойдоха на гроба сутринта рано в деня, който сега наричаме неделя, за да помажат мъртвото тяло на Господ Исус. Те не само намериха гроба празен, но там намериха друг, небесен вестител, който им каза: “Защо търсите живия между мъртвите? Няма го тука, но възкръсна.” С далеч по-малко основание, отколкото жените, които дойдоха до празния гроб в тази чудна сутрин, някои от най-великите, най-влиятелните мислители продължиха през вековете да търсят Исус в гробницата на световната история. Бог изпрати ангелски вестители, за да оповестят на целия свят чрез тези предани жени: Той възкръсна!

Историята на Лазар в Евангелието на Йоана е доказателство на това, което трябваше да се случи в Ерусалим.

Преди да извърши знамението, Господ Исус се смутил и се разтържил в духа Си. Защо Той простенва? Какво Го смущава? Някои твърдят, че това е в резултат на тъгата на Мария и Марта, които все още не са разбрали Неговата власт над смъртта. Леон Морис пише: “Йоан отбелязва факта, че никой не очаква такава развръзка, чийто край е възкресяване”. Други виждат смущението в Исуса като израз на неодобрение за “риданието” на Мария и нейните юдейски приятели от Ерусалим. Силното, шумно, несдържано ридание е очакваният начин за изразяване на дълбока скръб. Някои други изследователи на Словото вярват, че

съществува по-дълбок мотив, който принуждава Господ Исус да се смути и разтържи в духа Си.

Това може да се забележи в някои модерни преводи. “Исус, като я видя (Мария), че плаче, и юдеите, които я придружаваха, се разтържи в духа Си и се смути” (Йоан 11:33). Предполага се, че смущението и тъгата на Господ Исус не са проява на неодобрение към Мария или към приятелите, които оплакват загубата на техния обичан приятел. Смущението и тъгата, проявени от Господ Исус, е по-скоро дълбоко, лично признание, че трагедията на смъртта не е това, което Бог възнамерява за човешките същества.

Преди сто години американският презвитериански теолог и педагог Б. Уорфийлд (1851 - 1920) подробно разисква смущението и тъгата, изявени така убедително от Господ Исус. Той пише: “Причината за Неговия свят гняв, изразен чрез смущение и тъга, е смъртта, гняв, отправен към този, който стои зад смъртта и когото Той дойде, за да унищожи. Сълзи на съчувствие може да изпълват очите Му, но това е инцидентно. Неговата душа е завладяна от (свещен) гняв (думата, която авторът използва отпреди 100 години, е ‘rage’ изразяваща моментно чувство на горчивина, вик на болка, вик породен от нещо, което ни притиска—бел. на ред.) и Той се приближава към гроба, по думите на Калвин, “като победител, който се готви за борба. Така знамението с възкресяването на Лазар не остава изолирано, но е решителен пример и открит символ за Исусовата победа над смъртта и ада. Чрез това свидетелство Йоан разкрива пред нас любящото сърце на Исуса, с което Той отива на Голгота, за да спечели за нас нашето спасение. Не в студено безразличие, а в изгарящо свято негодувание срещу неприятеля, когото Исус поражавя заради нас”.

Със Своята смърт и възкресение Господ Исус

побеждава смъртта. Това не е само заради Него Самия, но заради всички, принадлежащи към човешкия род, които вярват в Него. Възкресяването на Лазар е вълнуваща представа, предшествваща величествения акт на освобождение на човешките същества, възможно единствено чрез Неговата смърт и възкресение. Павел говори за действието на могъщата Божия мощ, с която подежда в Христа, когато Го възкреси от мъртвите (Еф. 1:20). “И вас, които бяхте мъртви чрез прегрешения си и необрязаното си плътско естество, вас съживи с Него, като прости всичките ви престъпления” (Колос. 2:13). Веднъж завинаги смъртта получи тленно разплащане.

Чрез възкресението Господ Исус се издигна над смъртта. Неговото възкресено тяло сега е част от вечното царство на небето. Библията прави разграничение между видимото и невидимото, между земята и небето, това време и идващото време, тленността и нетленността. Във възкресението тялото на Господ Исус принадлежи на невидимото царство, на небето, на идващото време, на нетленността.

Как Господ Исус се яви на Своите приятели след възкресението? Предполага се, че от това духовно царство на безсмъртие Господ Исус е преминал през воала, който отделя небето от земята, невидимото от видимото, идващата епоха от тази епоха, безсмъртното от смъртното и се е появил пред учениците по начини, които са им били познати.

Когато ангелските вестители, които също преминали през този воал, се появили пред празния гроб, Лука казва, че били облечени в ослепително облекло, озарени от светлина, предизвикваща заслепяващ ефект върху тези, които ги гледат. Марк пише за юноша, “облечен в бяла одежда”. Не трябва да смятаме това за бял летен костюм, понеже тези, които го видели, по думите на Й. Б. Филипс, били “просто удивени”, т.е. те били смаяни и поразени! Матей описва облеклото - “бяло като сняг”, блестящо бяло. Той твърди също така, че изгледът му бил “като блескавица”, източник на светлина, излъчвана от неговата личност. Ако Господ Исус беше се появил пред Своите приятели по този начин, дали те нямаше да бъдат дори още по-смутени?

Вместо това Господ Исус се появява по съвсем обикновен начин и всички лесно могат да Го

разпознаят. Виждали са Го да седи край огън на брега на Галилейското езеро. Показателен е следният коментар: “Духове, видения и разни други психологически халюцинации могат да направят много неща, но не могат да запалят жарави и да приготвят риба за закуска!”

В първия случай Той наподобявал градинар в гробище. Учудваме се, защо Мария не Го е разпознала? Някои предполагат, че тя е била по свръхестествен начин възпряна да узнае Кой е Той. Други се питат, дали тя не е била сломена от скръб, та да не Го познае през сълзите си. Това може и да е истина. Възможно е и Той да се е появил по обикновен начин, Мария да не Го е погледнала повторно и да не е успяла да познае Кой е Той! Като странник Той се присъединил към двама души, които се завръщали по домовете си в Емаус.

По този обикновен начин Той се връща в света и при учениците си, вървейки с тях, хранейки се и пиейки с тях и разговаряйки с тях. Когато Петър срещнал Корнилий в Кесария, той оповестил: “Него Бог възкреси на третия ден, и даде му да се яви, не на всичките люде, а на нас, предизбраните от Бога свидетели, които ядохме и пихме с Него, след като възкръсна от мъртвите” (Деян. 10:40).

След възнесението Той се явява обкръжен от небесна слава. Опитът на Павел извън Дамаск е пример за това. Свидетели сме отстранени на събитие, което е предадено три пъти в Деяния. Силна светлина от небето, по-ярка от обедното слънце, греела около Павел и придружителите му. Години по-късно Павел определя същинския смисъл на тази опитност, когато пише до вярващите в Коринт: “Понеже Бог, Който е казал на светлината да изгрее из тъмнината, Той е, Който е огрял в сърцата ни, за да се просвети света в познаването на Божията слава в лицето Исус Христово”.

Преживяното било толкова изумително, че Павел и неговите придружители паднали на земята. Павел, на когото тази сияйна слава въздействала с цялата си пълнота, бил ослепен. В Патмос Господ Исус се явява на Йоана в смайваща слава. Йоан ни разказва за това: “И обърнах се да видя Този, Който ми проговори; и като се обърнах, видях Един, Който приличаше на Човешкия Син.” Описанието на тази личност е близко до описанието в Даниил, глава 7: “Един като Човешки Син”, появяващ се обвит в небесна слава. Тази величествена личност встъпва с безусловно право в присъствието на Бога, Древния по дни. Той не е неканен, нещо повече, Той е придружен от величествени ангелски същества.

Йоан описва личността, която е виждал, с апокалиптичен език, отнасящ се за последните дни. Този тип на описание, изложен под водителството на Божия Дух, може да възпламени въображението по начин, наистина невъзможен в стила на обикновените писатели. В случая, личността, която стои в центъра на тези събития, е Господ Исус в слава, нещо, което не сме способни да разберем напълно днес и да предадем чрез нашия обикновен език.

Йоан пише: Той беше “облечен в дълга дреха и препасан около гърдите със златен пояс; а главата и косата Му бяха бели като бяла вълна, като сняг, и очите Му като огнен пламък; и нозете Му приличаха на лъскава мед, като в пещ пречистена: а гласът Му беше като на много води; и имаше в десницата Си седем звезди; и от устата Му излизаше меч остър и от двете страни; и лицето Му светеше, както свети слънцето в силата си.”

Библейски изследователи предполагат, че всяка съставна част, упомената в това описание на Господ Исус в слава, има особено значение. Ефектът обаче се състои в цялостното обединяване на детайлите, което създава у читателя впечатление на величие, власт, положение, възхвала и превъзходство. Това е Господ в слава у дома, във вечното царство. Нищо чудно, че Йоан, все още заключен в този свят и затворник на пустия остров Патмос, споделя: “И когато Го видях, паднах при нозете Му като мъртъв.” Контрастът между Йоановия ограничен, обезсърчаващ свят и сферата, към която сега принадлежи Господ Исус, е наистина обезкуражаващ съзнанието.

Господ Исус проявява искрена доброжелателност и ненадмината милост по начина, по който Той се проявява пред Своите приятели непосредствено след Неговото възкресение. Връщайки се в техния свят в ситуации, които биха могли да

разберат, Той убеждава учениците, че действително е възкръснал от мъртвите!

Няма съмнение, че последователите на Господ Исус са били абсолютно убедени, че Той е възкръснал от мъртвите. Изявлението на Петър на Петдесетница обобщава всеобщата вяра на Неговите последователи: “Когато (Исуса Назарянина) Бог възкреси, като развърза болките на смъртта, понеже не беше възможно да бъде държан Той от нея. И тъй, нека знае добре целият Израилев дом, че Тогова Исуса, Когото вие разпахте, Него Бог е направил и Господ и Помазаник.” (Деяния 2:24-36).

Възкресението на Господ Исус предизвиква вълнение. То ни изпълва с възхищение, радост и надежда! Някои от произведенията на великите художници изобразяват възкресения Христос изправен, неподвижен, с протегнати, благославящи ръце, почти пасивен, неспособен да се движи в този момент. За разлика от гениалния Микеланджело, който в своята Скица с черен въглен (креда) рисува възкресения Спасител буквално изскачащ от гроба, като Победител над смъртта и нейното обкръжение, и с енергия и целенасоченост встъпващ в новото царство на вечен живот и безсмъртна слава.

Реакцията на учениците, когато видели възкръсналия Господ Исус, била съвсем спонтанна. Тяхното поведение показва, че това е неочаквано за тях, и реакцията им не е била като на стари, опитни теолози. Първоначалното смущение (шок), едновременно с твърде реалния страх от неизвестното, дълбоко ги обезпокоило. Свидетелството обаче, дадено от Господ Исус, е толкова изумително, че скоро те разбрали, че Той наистина е възкръснал от смъртта. Радостта, която тогава изпълнила тяхното съзнание и сърцата им, незабавно и дълготрайно прогонила страха и несигурността, която изпитвали първоначално при появяването Му сред тях.

Той възкръсна от мъртвите! Той победи смъртта! Той оживя по един божествен и славен начин!

В същия този смисъл Джон Уесли написа:

Исус възкръсна!

Той ще възстанови света!

Събудете се, мъртви!

Безчувствени грешници, не спете повече!

Статията се публикува с позволението на
“Precious Seed”

У. Фергусон

Йоан Кръстител като КЛЮЧОВ СВИДЕТЕЛ

Има и друго последствие от свидетелството на Йоан Кръстител. Андрей, който оставил Йоан, за да следва Исус, намерил брат си Симон

и му казал (1:41): “Намерихме Месия (което значи Помазаника).” Стиховете, които следват, показват, че тези, които последвали Исус, станали свидетели (1:45), че Филип намерил Натанаил. В свидетелството си пред Натанаил той използвал Писанията на Мойсей и пророците за основа на твърдението си, че е намерил Месия. Когато накрая се убедил, Натанаил също изповядал (1:49): “Учителю, Ти си Божи Син, ти си Израилев цар.” Изразът му наподобява този от Псалом 2:6-7: “Но Аз поставих Царя Си на Сион, светия Мой хълм. Аз ще изявя постановлението; Господ ми каза: Ти си Мой Син”, но дали е разбирал напълно значението му?

Последното споменаване за Йоан Кръстител в евангелието на Йоан е в 10:41. В този момент Господ Исус е бил изправен пред онези, които твърдели, че Той богохулства, като “прави Себе Си на Бог” (10:33), защото Той казал: “Аз съм Божият Син” (10:36). Те били готови да хвърлят камъни срещу Него, “но Той избяга от ръката им” (10:39). После отишъл в една област, където Йоан Кръстител кръщавал преди години. Мнозина дошли при Него там и казали: “Йоан не извърши никое знамение; но всичко, що каза Йоан за Този, беше истинно” (10:41). С тези думи съименникът на Кръстителя завършва разказа за великия човек, който се радвал да се смалява, а Христос да се възвеличава. Наистина верен служител!

По-великият свидетел

Може би централният пасаж в Евангелието на Йоан по въпроса за свидетелството за Исус е глава 5, от ст. 30 до края. Думите на Господ Исус спрямо обвинението, че върши чудо в съботата

(ст. 17), накарало обвинителите Му да твърдят, че Той прави Себе Си равен на Бога (ст. 18). Той свързвал Своите действия с непрестанната работа на Своя Отец, като имал предвид, и съвсем правилно, че Той е равен с Бога. Спорът в останалата част на главата следва тази тема.

Той твърдял (ст. 30), че винаги търси “волята на Онзи, Който Ме е пратил” и че “ако свидетелства сам за себе си, свидетелството му не е истинно, но друг е, който свидетелства за него”. Това друго свидетелство било по-велико от Йоановото (ст. 33-36a).

В стих 36b-46 Той говори за свидетелството на делата, които Отец Му е дал да извърши (ст. 36b), свидетелството на Самия Отец (ст. 37), на Писанията (39) и на Мойсей (ст. 45-46) – макар че свидетелството на Мойсей вероятно е включено в това на Писанията.

Навсякъде другаде (9:4) Господ споменава делата, които са Му дадени от Отец в следните думи: “Ние трябва да вършим делата на Този, Който Ме е пратил, докле е ден”. И отново Той говори на Своя Отец (17:8): “Защото думите, които Ми даде Ти, Аз ги предадох на тях, и те ги приеха; и наистина знаят, че от Тебе излязох, и вярват, че Ти си Ме пратил.” Неговите дела и думи са всъщност на Бога, породени и свършено подредени и завършени от Отец. Неговите дела и думи трябва да бъдат приети поради свидетелството на Отец, тъй като са Му дадени от Отец и са мощно свидетелство за Неговата самоличност.

По-великото свидетелство е това на Отец, но в по-широк смисъл можем да кажем, че това са думите, дошли от небето при кръщението на Господа или при преображението, а дори и в навечерието на разпятието (вж. Лука 3:22; 9:35; Йоан 12:28).

Когато четем за влиянието, което чудесата и знаменията Му (т. е. делата Му) имали над наблюдателите, можем да видим, че те са представлявали мощно свидетелство. Така в Кана (2:11) Той “яви славата Си; и учениците Му повярваха в Него”. След като нахранил 5000 души (6:14): “Тогава човеците, като видяха знаменията, които Той извърши, казаха: Наистина, Тоя е пророкът, Който ще дойде на света.” След изцелението в

глава 9 на слепородения възникнал спор между хората и Той им казал: “Делата, които върша в името на Отца Си, те свидетелстват за Мене.” При възкресението на Лазар Господ казал на Марта, че тя ще “види Божията слава” в това, което щяло да се случи. След чудото, което Господ Исус извършва, е записано (11:45): “Тогава мнозина от юдеите, които бяха дошли при Марта и видяха това, що стори Исус, повярваха в Него”. Всички те са примери за делата, които са Му били дадени от Отец да извърши. Отец възнамерявал те да служат като “знамения” (обичайната дума, използвана от Йоан за чудеса), дадени на Сина като свидетелство за това, Кой е Той. Така Отец свидетелствал чрез делата Му. Хората видели какво правел и някои приели свидетелството на делата, които извършвал пред очите им.

Думите на Господа срещали най-различни реакции сред слушателите Му. Има обаче поне два случая, при които думите Му доказали решавашото свидетелство за Неговата самоличност. В глава 4 жената от Самария говорила на народа си за Него и направила предположение, че поради факта: “Той ми каза всичко, което съм сторила” (ст. 29), Той трябва да е Христос. Хората от нейния град се вслушали в нейните думи (ст. 41-42): “И още мнозина повярваха поради Неговото учение; и на жената казаха: Ние вярваме, не вече поради твоето говорене, а понеже сами чухме и знаем, че Той е наистина [Христос] Спасителят на света.” Вторият пример за това е в глава 7, където Господ отправя (ст. 37) Своята покана на големия последен ден на Празника на шатрите: “Ако е някой жаден, нека дойде при Мене и да пие.” Когато свършва да говори, виждаме (ст. 40-41) следния отклик:

“Затуй някои от народа, които чуха тия думи, казваха: Наистина Тоя е пророкът. Други казваха: Тоя е Христос.” Не всички се убедили, но явно е, че думите Му били силно свидетелство за мнозина. Те чули какво казал Той и били убедени от свидетелството на думите.

Последното свидетелство за Него е в Писанието. Тук вероятно трябва да вмъкнем една забележка за превода на 5:39-40. Много по-добре е казано в Ревизирания превод на английски език: “Вие претърсвате Писанията, защото мислите, че в тях имате вечен живот; а тези са, които свидетелстват за мен; а вие няма да дойдете при Мен, за да имате живот.” Господ укорява Своите

критици, че разглеждат подробно Писанията с надеждата да намерят някаква мистична полза от скрити значения. И все пак те пропускали очевидното значение на Писанието, което свидетелства за Него. Това е близо до обвинението, което Той отправя срещу тях в ст. 38: “И нямате Неговото слово постоянно в себе си, защото не вярвате в Този, Когото Той е пратил.”

Може би свидетелството на Писанието трябва да бъде включено в последните цитирани стихове, които ни казват как хората ще бъдат убедени, че Той е Христос. В 15:26-27 Той говори на Своите Си по следния начин: “А когато дойде Утешителят, когото Аз ще ви изпратя от Отца, Духът на истината, който изхожда от Отца, той ще свидетелства за Мене. Но и вие свидетелствайте, защото сте били с Мене отначало.” Сравнете още 16:13: “А когато дойде онзи, Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от себе си, но каквото чуе, това ще говори, и ще ви извести за идните неща.” Писанията от Стария Завет свидетелствали за Христос пророчески и чрез прототипи: пророците от църковния период свидетелствали за Него чрез устни и писменни пророчества. И в Стария, и в Новия Завет същият Дух на истината свидетелствал за Христос и Новият Завет ясно идентифицира Исус като Христос, Който трябвало да дойде. Така свидетелството на Отец е в пълна хармония със свидетелството на Духа.

Заклучение

В едно евангелие, което е написано, за да покаже, че Исус е Христос, се събират толкова много нишки, за да дадат едно мощно свидетелство, че Той е, в пълния смисъл на думата, “Божият Син, Израелевият Цар”. Ние се радваме, че се намираме сред онези, за които Господ говори (20:29б) на Тома: “блажени ония, които, без да видят, са повярвали”. Ние сме повярвали поради свидетелството на апостолите и особено защото то е в хармония със свидетелствата, цитирани в Евангелието на Йоан (забележете обещанието в 15:27: “Но и вие свидетелствайте”). Ние не сме последвали “хитро измислени басни”, защото евангелското свидетелство е от тези, които са видели и чули делата и думите на Исус и убеждението им за Неговата божественост и месиянство е било потвърдено от вътрешното свидетелство на Духа на истината.

(Край)

Статията се публикува с позволението на
“Believer’s magazines”

Власт над природните стихии

„И голям страх ги обзе; и те си казаха един на друг: Кой е, прочее, Тоя, че и вятърът, и езерото Му се покоряват?“ (4:41)

Има времена, в които Господ Исус сякаш спи и не забелязва проблемите и трудностите на Своите хора. Когато връхлетява буря и страх обзема сърцата на учениците, Той като че ли не се интересува от тях. Но това заключение е много погрешно. Господ Исус Христос, макар да е заспал в лодката, е точно толкова в състояние на контрол, колкото и когато е буден. Дали това е бил опит на дявола да Го спре да стигне до другата страна на езерото и да благослови бедния, обладан от демон човек? Дали Сатана, който е княз на поднебесните места, се е стремил да упражни своята власт? Това изглежда вероятно! Колко често една дума от Христос е разрешавала проблема, премахвала скръбта и изгонвала болестта! Само една дума, но каква дума и от какъв Говорител! Именно Той изговорил слово и вселената започнала своето съществуване. Той започнал да говори и вятърът утихнал, и езерото се успокоило.

Това е насърчение за тези, които се намират сред бурите, които изглеждат неконтролируеми. Ако Той проговори, те ще се смълчат и успокоят!

Власт над смъртта

„И момичето веднага стана и ходеше, защото беше на дванадесет години. И внезапно те се смаяха твърде много“ (5:42)

Той показал силата Си над демоните, сега показвал силата си над смъртта. Забележете, първо, силата на Неговата ръка: „И като хвана детето за ръка“ (ст. 4). Докосването до мъртвата не го осквернило. Забележете също така властта в гласа Му, когато Той „каза“. Той можел да говори на човек, който бил мъртъв, което показва, че мъртвите могат да чуят гласа Му и да се покорят на призива Му. Властта на Христос не спира в точката на смъртта и това е факт, на който всички вярващи могат да се радват. Думите били изговорени на арамейски и адресирани директно до момичето. (Господ Исус е говорил

АМС Гудинг

на мъртви хора в три случая и винаги лично се е обръщал към тях, макар че само в случая с Лазар Той е използвал името на този, към когото се обръщал.) Момичето станало, започнало да ходи и възвърнало своя апетит, което е доказателство за пълното й възстановяване към живот.

Власт да върши мощни дела

„И когато настана събота, почна да поучава в синагогата; и мнозина, като Го слушаха, се чудеха и думаха: Откъде има Тоя всичко това? Каква е дадената на Този мъдрост и какви са тия велики дела, извършени от ръцете Му? Тоя не е ли дърводелецът...?“ (6:2-3)

Тъжно е да отбележим, че това е последното записано посещение на Господ Исус в Назарет. Забележете обаче грандиозната връзка в думите, които били изговорени тук. Ръцете, които оформили вселената, извършвали чудни дела сега в Назарет. Мощните дела на Дърводелеца от Назарет били делата на могъщия Бог. Тези, които Го видели и чули, разбрали, че зад Неговото учение и Неговите дела се крие мъдрост.

Глаголното време на думата „вършени“ показва, че тези дела са се вършели постоянно; те не са били необикновени или редки събития. Удивлението, което изпитвали гледащите, било такова, че те почти изгубвали самоконтрол в реакциите си към Него. Фактът, че не можел да бъде посочен с пръст, който да Го обвини в лошо умение като дърводелец, потвърждава, че всичко, което вършел, било съвършено. Независимо от всичко, те се съблазнили в Него и неверието им било толкова голямо, че Той „не можеше да извърши там никакво велико дело“ (ст. 5). Съвършеният Слжител обаче не може да не прослави Своя Отец и да не изцели неколцина болни.

Власт над глухотата и немотата

„Защото се чудеха твърде много и думаха: Всичко върши добре; и глухите прави да чуват, и немите да говорят“ (7:37)

Определени неща причинявали голяма тъга на Господ Исус - Съвършения Слжител на Отца. Всички неща, които осакатявали човека и му прече-

ли в служението на Бога, били тежест за духа Му. Човекът с изсъхналата ръка не можел да работи за Бога; слепият не можел да вижда Бога; глухият не можел да чува Бога; немият не можел да хвали Бога. Като ги изцелил, Той се отъждествил с тяхното състояние. Исус сложил пръстите Си в ушите на глухия; плюл и докоснал езика, който бил вързан от недъг; погледнал нагоре към небето и въздъхнал. Ако ухото не се отворело да слуша Бога, езикът нямало как да Го хвали вярно и да свидетелства за Него. Проблемът при мнозина бил, че те не се вслушвали в увещанието: “Ако някой има уши да слуша, нека слуша” (7:16). Сирофиникянката обаче имала уши да слуша и чула, в резултат на което можела да използва своя език мъдро.

С каква власт?

“С каква власт правиш това? или кой Ти е дал тази власт да правиш това?” (11:28)

Странно е да видим служител, който има такава власт в толкова много области. Докато ходел из Храма, голяма официална делегация, състояща се от главните свещеници, книжници и старейшините, дошла при Него, за да пита с каква власт Той постъпва така. Той не бил “завършил” някой признат от евреите религиозен и политически орден на фарисеите, садукееите или иродианите. Въпреки това не можело да се отрече, че имал власт. Делата на учението му били свидетелство за този факт, но те били принудени да зададат въпроса, несъмнено, както винаги, за да Го впримчат и да Го дискредитират сред хората. С отговора си Господ Исус им върнал въпроса: “Йоановото кръщение от небето ли беше, или от човеците?” Това ги хвърлило в недоумение. Те не могли да отговорят, защото ако е от небето, те трябвало да повярват на Йоан, а ако кажели, че е от човеци, те се страхували от реакцията на народа. Това показва две неща за тях: първото е несигурността им. Не ги интересувала истината, а само популярността. Второто е, че като отхвърляли предтечата, отхвърляли Него и Той не можел да отговори на хора, които не търсят истината искрено. Той обаче дава отговор в притчата, която се намира в началото на следващата глава. Тази притча за лозето разкрива, че единственият син на собственика на лозето е изпратен между тях. С каква власт идвал той? С властта, която Му била дадена като Син. С каква власт вършел Той тези неща? С властта Си на Божи Син!

(Край)

Статията се публикува с позволение на
“Believer’s magazines”

Кутия въпроси

Въпрос

Бихте ли обяснили Матей 18:10: **“Че техните ангели на небесата винаги гледат лицето на Отца Ми, Който е на небесата”?**

Отговор

За да разберем това правилно, трябва да имаме предвид, че учението от Матей 18 е свързано с живота в местното събрание и че непосредственият контекст съдържа темата за поведението в общение спрямо другите в събранието. Грижата, проявена по начина, по който вярващите се отнасят един към друг, тук представлява милостивата загриженост на Господа. В ст. 2-4 Господ използва едно малко дете като нагледен урок по смирение. В ст. 5 преминава от детето, в буквалния смисъл на думата, към вярващия. Тълкуването на съчетанието “малко дете” става ясно в ст. 6: “тия малките, които вярват в Мен”. Значи в ст. 2 имаме само дете, но идеята за малкото дете вече трябва да се разбира духовно и да се прилага за вярващи, които се считат за маловажни в очите на онези, които се стремят към величие.

От ст. 5 става ясно, че Господ забелязва и най-простичкия вярващ, който може да е слаб и презрян. Думата “приеме” означава да покани, да покаже милост към някого. В ст. 10 Господ се връща на въпроса за малкото дете и завършва урока, като говори за ангелите на небесата. Той учи, че всеки вярващ в събранието има стойност. Сериозно нещо е да съблазниш някой вярващ, тъй като всички вярващи са скъпи за Бога. И както множеството ангели, които имат постоянен достъп до Бога и се радват на близко общение с него, не се срамуват да служат на най-бедните и най-скромните от Божиите хора, то и вярващите трябва да постъпват така.

Някои хора приемат, четейки този стих, че всеки вярващ има ангел, но главната мисъл в изявлението на Господа не трябва да се пропуска. Той не презира никой от тях, а ангелите в небесата проявяват интерес към всеки вярващ. Дадени са две причини от Господа, които да ни пазят да не презираме другите. Небесната причина в ст. 10 и тази, която може да се нарече земна и по-голяма причина в ст. 11 – цената, която Господ придава на вярващия, когото е дошъл да спаси. Тези две важни мисли могат да повлияят на вярващия така, че да има правилно отношение към друг вярващ.

Джон Стабс

ВЪЛНЕНИЕТО ДА ВИДИШ ЕДНО ЕДИННО И ХАРМОНИЧНО СЪБРАНИЕ

Стремежи към единство

ТОМ УИЛСЪН

Кой не би копнял да бъде част от едно единно и хармонично събрание, в което присъствието на Господа е познато и поддържа единството? Каква радост! Какво благословение! По същия повод Давид възкликва: “Блазе на оня народ, който е в такова състояние!

Блажен оня народ, на когото Господ е Бог!” (Пс.144:15). Рисувайки картина на един народ в мир със себе си, Давид признава в този псалом, че това ще доведе до верига от благословения за:

- ☞ Младите на народа. И синовете, и дъщерите ще се развиват здравословно;
- ☞ Резервите на народа. Житниците ще се напълнят догоре;
- ☞ Разцвета на народа. Овцете и добитъкът ще раждат изобилно.

Но и нещо повече! Вътрешната хармония ще бъде крепостна стена срещу нападение отвън. По много красив начин поетът изразява мисълта си: “...няма нито нахлуване навътре, нито налитане навън, нито вик по нашите улици”. Давид счита, че мирът отвътре ще бъде придружен от гаранции, че няма да има пукнатини в задната част на градската стена, от което толкова често страхливи граждани са се плашили неведнъж по време на обсада. С други думи, няма да има “влизане с пробив”. Нито пък ще има ужасни конвои от изцапани деморализирани пленници, вързани за заточение и робство, т. е. няма да има “излизане навън”. Давид казва още, че няма да има вик на победоносен враг, нито плач на победени; няма да има

угнетение по улиците на града. Един ден Ерусалим ще бъде това, за което Давид е копнял, но никога не е виждал. Исая също копнеел за онзи ден, когато “И Моите люде ще обитават в мирно заселище, в утвърдени жилища и в тихи успокоителни места” (Исая 32:18), дори “Ерусалим ще се насели като градовете без стени поради множеството от люде и добитък в него” (Зах. 2:4). Тя (Сионовата дъщеря) ще бъде в “мир”, ще живее уверено, в “обиталище без стени, без лостове и порти” (Йез. 38:11).

Единство накрая

С идването на Княза на Мира копнежите на много ревностни като Давид ще бъдат удовлетворени. Ще има истински мир, а не като “сигурния мир”, който лъжливите пророци обещавали на Ерусалим в дните на Еремия; твърденията им били лишени от съдържание.

Еремия определя техните изявления като “Мир, мир, когато няма мир”. Тук се крие предупреждението, че трябва да внимаваме в дните, в които живеем. Като знаем, че съвестта няма как да бъде изследвана, за да се избегне духовно безпокойство, лесно е да развием едно плитко, лъжливо лустро, което можем да приемем за мир. Еремия се сблъскал с тази измама и я обявил като “няма мир”. Давид също не се преструвал, че такова състояние е мир. Истинското благословение не се строи върху този вид неспокойно, мнимо състояние.

Причини за разединение - лъжебратя

В този псалом Давид отбелязва една друга предпоставка за истин-

Духовно Слово

ския мир. Той трябвало да се освободи от това, което нарича “чужди деца” (Пс. 144 :7-8, 11). Той не говорел за израилтяни, срещу които имал някакви обвинения, а за чужденци (буквално “синове на чужденец”). Той имал предвид хора като филистимците, които живеели в границите на Израел и се наслаждавали на благословенията на това общество с ред, но за разлика от хора като Овид-Едом (2 Цар. 6:10) и Итай (2 Цар. 15:18), те не били “почитатели на Давид” и неговия народ. Чрез мнимо покорство те прикривали измамните си дела и прелъстителни думи, но имало опасност от “лъжливата им десница” и “суетната им уста”. Такива тайни течения могат да съборят едно събрание. Трябва да признаем, че невинаги усещаме този вид опасности.

Причини за разединение – горчивият език

Времето, в което живеем, може да не е като това, което Давид предвиждал, но можем да усетим радостта, която съществува, хармонията между Божиите хора, където има единство. Проблемът обикновено не е “чужди деца”. Може би най-разрушителната сила срещу родената от Духа хармония е горчивият език. И това може да не е от устата на човек, който е “странен на благодатта и на Бога”. Соломон добре познавал опасността от “лъжлив език... сърце, което измисля нечестиви помисли... и който сее разпри между братята” (Пр. 6: 17-19). Да сее разпри между братята е работата на врага и никой не трябва да се изненадва, че синът на погибелта критикува благочестивата Мария (Йоан 12:3-6). Но дори езици, които благославят Бога, понякога подхващат работата на врага и критикуват своите братя по един неконтролируем и неприемлив начин, който води до смущение в цялото събрание поради прибързаните им думи, и наранените хора напускат, съсипани от умишлено подобрите груби думи. В Божието събрание никой от нас няма правото да дава на когото и да било “да се разбере”. Преди да говорим, трябва да сме сигурни, че споделяме Божия ум, твърдо основан на Писанието и обвит в любов. Езикът на Мариам, подпомогнат от езика на Аарон, е този, който е накарал Господа да:

- ☞ Възрази срещу критиците на Мойсей;
- ☞ Оттегли облака на Своето присъствие от скинията;
- ☞ Подсили сериозността на думите Си, като изгони прокажената Мариам от лагера; и

☞ Забави напредването на народа, докато Мариам бъде възстановена, след като тя и Аарон се покаяли.

Необмислените думи на една жена и на един мъж коствали много на Израел. Нямамо движение напред, докато Бог не завършил Своите дела на дисциплиниране спрямо тях.

Единството в Новия Завет

Изискванията за единство сред Божия народ не са по-малко в Новия Завет. В него може да не се цитират паметните думи на Давид: “Ето колко е добро и колко е угодно да живеят братя в единодушие!” (Пс. 133:1), но доктрината, развита в Новия Завет, представя единство, което трябва да се пази; насърченията са за тези, които творят мир.

Единството трябва да се опази

Новият Завет съобщава, че Бог е изработил нещо, което нито един човешки идеалист не може да си представи: единство, което не е сътворено от човек, нито е човешко изобретение. Това, което Той изисква да опазим, “не е единството на нашия дух, а единството на Духа”. В резултат на това в Ефесяни 4:3 апостол Павел увещава, че трябва да се стараем докрай “да опазим единството на Духа с връзката на мира” и да изпълняваме това на практика. Там, където има смирение и кротост, дълготърпение и претърпяване, където любовта е активна, ще има сърца, подготвени да продължат това най-задължаващо изискване. Практическите изражения на това единство на Духа се виждат ясно очертани във Филипияни. Те трябвало да бъдат “твърдо в един дух и да се подвизават единомдушно за вярата на благовестието” (Фил. 1:27). Павел не само очаквал тези, които са “зрели да мислят така; но и ако мислят нещо друго”, Бог ще им открие и него (Фил. 3:15). Ясно е, че единството на Духа се е поддържало там не чрез неудобни компромиси, а чрез доброволно посвещение на разкритата воля на Бога. У филипяните Павел открил стремеж да опазят единството на Духа, едно единство, което Павел разкрива в седемкратното единство, описано в Ефесяни 4:4-6, “едно тяло... един Дух... една надежда... един Господ, една вяра, едно кръщение, един Бог и Отец на всички”. Самият Бог е архитектът на това

единство. От нас не се изисква да го създадем, а да го опазим.

Обединяващата връзка на мира

Ние трябва да опазим това единство на Духа в обединяващата връзка на мира. Великото Божие дело на примирение порази врага и сътвори “в (Христос) от двата един нов човек” и така донесе мир (Ефесяни 2:15-16). Делото на примирение чрез кръста явно едновременно унищожава и сътворява: то събаря, но и изгражда (Ефесяни 2:14-15). Това означава, че най-съществената разлика между юдеи и езичници е премахната, заедно с всяка друга разлика, с която плътта би се славилa. Нещо било сътворено за Божието сърце. Бог създал мир и така светиите могат да признаят, че са “едно тяло”, и да дадат практически израз на своето разбиране за резултатите от обединяващата връзка на мира. Този мир, който полага основата “да се радваме и продължаваме на практика единството между Божиите светии”. Бог е премахнал всички бариери между нас, така че плътските различия да не водят до дисхармония. Трябва да внимаваме да не издигаме отново тези бариери.

Сътворяването на мира

В посланието на Яков се говори за “мир от миротворците” (Як. 3:18). Той няма предвид, че някой може да добави нещо към делото, което “направи мир... чрез кръста” (Кол. 1:20). Той има предвид, че има време, в което трябва да положим всички усилия, за да сеем мир, а не разделение. Когато имаме мир в сърцата, ще можем да изпълним това условие, но ако нямаме мир в сърцата, то, като отидем сред Божиите чада, разваляме и техния мир. В контекста на Яков 3:1 е залегнало предупреждението да не ставаме мнозина учители, защото отговорността при упражняване на тази дарба нараства. Йоан наистина чувствал тази отговорност като апостол да внимава да не се засрами пред Христос при идването Му. Не по-малко отговорен е учителят, той трябва да бъде “работник, който няма от що да се срамува, като правилно излага словото на истината”. Затова е важно учителят да бъде:

☞ съвършен мъж, Яков 3:2-12;

☞ мъдър, Яков 3:13-18.

Съвършеният мъж ще контролира езика си така, че словото му да не съблазнява; мъдрият ще контролира поведението си така, че делата му да не причиняват объркване между миротворците.

Във връзка с мъдрия човек откриваме, че благословенията са “за миротворците”. В контраст с едно такова дело на мира, глава 4 започва с осъждението на Яков над тези, чийто живот се характеризира с “боеве и крамоли”. Тези боеве и крамоли не са от или за “миротворците”, но за жалост “между вас” (стих 1). Някои се главозамайват и отиват твърде далеч в една такава войнственост срещу светиите. Именно сред такива хора, изповядващи християнството, трябва да поучава учителят.

Ние признаваме, че това, което Яков описва тук, е съвсем неприемливо в християнските среди. Някои хора могат да се осмелят да попитат защо апостолът използва такава терминология. И все пак трябва да признаем, че понякога Божиите хора слизат до такива низини. Галатяните са се хапели и поглъщали не по-малко яростно от тези, които воювали помежду си. А как светиите стигат до такова състояние? В Галатия лъжеучителите несъмнено са пречели на тези, които са се подвизавали добре в Христа, да се покорят на истината (Гал. 5:7). Възможно ли е вината на тези, до които Яков пише, да се крие в учителите (Яков, глава 3)? Това са били мъже, които са използвали и са злоупотребявали с призванието си и които са разпалвали страсти спрямо това, което е временното и плътско!

Постигане на единство

Да откликнем на всичко, което Бог е направил, и да опазим единството на Духа! Нека да ценим обединяващата връзка на мира и нека да сеем мир, за да можем да кажем: “Блазе на оня народ, който е в такова състояние! Блажен оня народ, на когото Господ е Бог!”

Статията се публикува с позволението на
“Precious Seed”

СИЛА И СВОБОДА ЧРЕЗ ДУХА

Ако някой ви помоли да опишете характера и атмосферата на събранията на вярващите, в които общувате, чудя се какви думи бихте използвали?

В I Коринтяни 12-14 апостолът казва, че вътрешната атмосфера трябва да бъде белязана от властта на Божието слово, от стремежа към духовно усъвършенстване и динамично възприемане на Божието присъствие. Ще има поклонение и участие, което назидава другите вярващи, а отношенията ще отразяват любов, благочестиво покорство и смирение. Всички тези характеристики, по думите на Павел, са “проявления на Духа”, защото там, където Духът на Бога има свободата да изявява присъствието и силата Си, нашите отношения и действия ще бъдат породени от Духа.

Важен аспект от църковния живот са общата молитва и поклонението. Тези дейности, включително преломяването на хляба, трябва да бъдат извършвани с Божиата благодат и да бъдат подвижими от Светия Дух. Целта на тази статия е да разгледа характера на тези общения, пречките за молитва и поклонение, колективното участие в един Дух, независимо дали е гласно или мълчаливо, както и даване на някои съществени съвети.

Какво имаме предвид, като казваме поклонение?

Уейн Груден описва поклонението като “дейност за прославяне на Бога в Неговото присъствие с нашите сърца и гласове” - то е съществена дейност във всяко събрание на вярващите. Едмън Клуни коментира, че “общото поклонение... дава характеристики на всяка местна църква”.

Истинското поклонение е нещо, което Бог търси. И като духовна активност то трябва да бъде чрез силата на Божия Дух, който действа в нас и сред групата, с която се събираме.

Как тогава, като се съберем за молитва и поклонение, понякога участието е слабо и липсват живот, свобода и свежест? Времето сякаш се влачи и често пъти ние си тръгваме недокоснати, непроменени и без повече глад за Бога и Неговото слово?

Пол Кларк

Бог се интересува от характера повече, отколкото от формата

Макар че нашият произход е обременен с огромно наследство от традиция и култ към езическото и нашите предпочитания могат да ни повлияят по някакъв начин в служението ни, трябва да внимаваме да не ставаме техни пленници. Да внимаваме пред Бога и да сме сигурни, че не подчиняваме духовната власт на Христа в събранията на формата и предпочитаната от нас практика, колкото и да ги считаме за полезни. Ако настояваме другите да ги следват, това ще доведе до легализъм, който в каквато и да е форма ограбва на вярващите и събранията радостта, жизнеността и силата.

В Писанията има малко указания за това каква трябва да бъде формата на събранията за молитва и поклонение, както и преломяването на хляба, но затова пък е ясно подчертано с какво трябва да се характеризира това наше служение.

То трябва да включва:

- ☞ Единство – както във взаимоотношенията между вярващите, така и в изразяването на поклонението и хвалението като едно тяло;
- ☞ Осъзнаване на Божието присъствие – до такава степен, че невярващите да са принудени да признаят този факт;
- ☞ Желание чрез нашето участие (отговарящо на Божествените стандарти – мир, любов, дълготърпение, недопускане компромиси с Бога, смирение и т. н. – бел. на ред.) да изграждаме другите вярващи;
- ☞ Хармония между сърцето (емоциите) и ума (интелекта);
- ☞ Божествен ред.

Редовното практикуване на гореизложените Божествени принципи от презвитерите и отделните вярващи ще породят духовно осъзнаване и чувствителност, които не могат да не повлияят на всички присъстващи.

Какви са пречките за силата и свободата в поклонението и хвалението?

Ние можем да искаме да преживеем свободата и силата на Божия Дух, но знайте, че много често се получава обратното. Формалността, застоялостта и егоцентризмът ни ограбват от тези желани стремежи. Трябва да осъзнаваме, че има много пречки за свободата и силата на Божия Дух, когато хората от една местна църква се събират заедно. Те включват:

- ☞ *Личен грях,*
- ☞ *Студено сърце,*
- ☞ *Гордост,*
- ☞ *Разединение/борби в църквата,*
- ☞ *Нарушени взаимоотношения - вътре в църквата и в браковете,*
- ☞ *Огорчение/гняв на вярващите един срещу друг,*
- ☞ *Липса на лична подготовка,*
- ☞ *Умора,*
- ☞ *Недисциплинирани мисли,*
- ☞ *Дълги и изтощителни молитви,*
- ☞ *Неподходящо участие,*
- ☞ *Пресилени и преднамерени емоции,*
- ☞ *Липса на концентрация.*

Там, където искаме да познаем свободата и силата на Духа в по-голяма степен помежду ни, трябва да се изправим пред тези неща в личния си и в общия живот.

Трябва да има подготовка, но отбележете обичайните недоразумения

Понякога Божият Дух идва върху хората по специални начини със специална цел, но нашето участие обикновено зависи от личното ни предстояние пред Бога, а оттам и духовните ни опитности, които придобиваме в лични срещи с Него. Затова трябва да знаем, че ако няма духовен растеж, не можем да очакваме, че нашето участие по време на открито поклонение и молитва ще зависи от някакъв мистериозен импулс. Духовното богатство не се придобива изведнъж, а с течение на времето, което не сме прахосвали, но сме пребъдвали в Господа Исуса чрез четене и размишление върху Словото, молитва и общение с верни Божии чада, като сме преминавали през изпитания и трудности и сме побеждавали чрез силата на Духа, с който сме запечатани за вечен живот; като знаем, че не сме свои си, защото сме били с цена купени (1 Кор. 6:20). *(Трябва да са налице следните три неща, за да имаме пълноценен духовен живот както в личен план, така и в служението ни сред другите вярващи: 1. Да имаме новородение, т. е.*

лична среща с Господа, в която Той ни дава увереност, че сме Негови, и така Той ни поставя на здрава канара, която е сам Господ Исус, и на Тази канара вече можем да се изграждаме духовно. Ако не сме стъпили на тази канара, нашата духовност е фалшива. 2. Да пребъдваме в нашия Спасител. 3. Да бъдем отговорни в живота, в работата, в семейството, в личното си време, отговорни към братята и сестрите и цялото събрание. – бел на ред.)

Понякога сме чували израза „Не чувствах водителство да се моля/да участвам” или „нищо не ми идваше в ума да се моля или да кажа”. Причината за това може да е, че не сме били достатъчно отговорни в своя духовен живот – не сме размишлявали върху прочетено Слово, не сме имали молитва и сме пренебрегвали Божието заради земното. Затова не можем да разчитаме, че нашето участие ще зависи изцяло от някакъв внезапен импулс или вътрешно принуждение, тъй като такъв импулс и такова принуждение не могат да се появят у нас от нищото, от празната ни „духовна торбичка“. Това не бива обаче да ни подвежда да си мислим, че „духовната си торбичка“ можем да напълним, като отидем в близката книжарница за библийска литература и се натоварим с всевъзможни коментари и тълкования на Божието Слово. Това може да помогне само да натоварим ума си. Такива са умозрителните вярвания.

Трябва да има духовна подготовка за времето на молитва и поклонение, защото липсата на подготовка ще доведе до:

- ☞ *Липса на участие – тишина, гласно или негласно;*
- ☞ *Стерилно участие – непрестанно повторение на едни и същи химни, молитви и пасажи. Това може да се забележи особено в преломяването на хляба, когато поради липса на предварителна подготовка следват едни и същи теми, едни и същи химни се пеят и едни и същи пасажи се четат. Без лична подготовка е малко вероятно Божият Дух да ни припомни нещо различно от това, което е вече твърдо вкоренено чрез повторение и много практикуване;*
- ☞ *Празни повторения – пеене на химни, без да проникваме в техния дух, молитви без посвещение и чувство;*
- ☞ *Липса на духовна чувствителност към цялостната насока и цел.*

Личната молитва е основната характеристика на християнския живот и ключов аспект от подготовката за публично служение и общо поклонение. Е. М. Баундс е писал: „Някои методистки проповед-

ници се молят твърде кратко в личните си молитви и твърде дълго в публичните. Като правило личните молитви трябва да са дълги, а публичните – кратки.” Тази заръка обаче не важи само за методистките поведеници!

Времето, прекарано в общи събрания, не може да замести личното ни време, отделено за четене на Божието Слово, за молитва и размишление. Нужно е да посочим този сериозен дисбаланс и да преоткрием силата и свежестта, които идват само от времето, прекарано насаме с Него.

Всички трябва да участват

Когато става дума за участие, важно е да разберем, че участието е както гласно - чрез някой брат, който води поклонението в молитва, така и негласно - за останалата част от събранието, мъже или жени.

Гласно участие – братът, който води събранието в молитва, хваление или поклонение, трябва да има предвид, че това не е “солово” упражнение. Гласното представяне на поклонението се дава от името на цялото събрание и тези, които слушат, трябва да могат да следят онова, което се казва, и трябва да бъдат насърчени да казват “Амин”.

Затова публичните изяви трябва да бъдат кратки – обичайната способност да се концентрираме е далеч по-малка от това, което понякога приемаме за дадено. Хората, които се молят, трябва да изразяват желанието и поклонението на цялото събрание и затова трябва да избягваме изкушението да проповядваме, да отправяме забележки, а дори и да прекъсваме хора по време на молитвата им или благодарението. Молитвите, отправени към другите вярващи (хоризонтални молитви), нямат място там, където свободата и силата на Духа са познати.

Негласно участие – тъй като е възможно само един да води, всички други спадат към тази категория. Но онези, които мълчат, не трябва да считат себе си за “спящи партньори”. Поклонението или молитвата е дейност, в която всички присъстващи трябва да вземат участие. Всички усилия трябва да се концентрират по време на гласното представяне, за да кажем “Амин” накрая. По време на мълчание трябва да се използва всяка възможност да прибавим своя личен мълчалив принос към хвалението, поклонението или ходатайството, което на свой ред ще усили характера и силата на събранието за всички. Това е важно за задълбочаване на реалността на общото поклонение.

Да направим поклонението и молитвата по-ефективни

Има много области, които може да направят поклонението по-ефективно:

- ☞ *Молитва от всички вярващи, и особено от презвитерите, в часовете, преди да се съберем заедно;*
- ☞ *Да научим за духовната природа на поклонението;*
- ☞ *Вярващите да се насърчават да поправят, ако има, нарушените си междуличностни взаимоотношения – между вярващи и/или между съпрузи и съпруги;*
- ☞ *Насърчете използването на химни, които помагат на вярващите да изразят поклонение/хваление/молитва.*

Други действия, които може да са от полза,

включват:

- ☞ *Лична подготовка преди събранието. Най-важният аспект на това е да сме сигурни, че личното ни време е ефективно оползотворено. Редовното четене и размишление върху Писанията, с непрестанен молитвен живот, са важни компоненти за живи лични взаимоотношения с Бога. Знае се, че личното четене на Библията не е постоянна практика за много от християните, и няма да бъдем изненадани, ако и общото поклонение бъде съответно повлияно от това.*
- ☞ *Трябва да положим всички усилия, за да се концентрираме върху приноса, който се предлага. Нашиите умове – без изключение – много лесно се разсейват.*
- ☞ *Братята, които водят събранието в поклонение, хваление или молитва, трябва да бъдат кратки и да се съсредоточават върху едно или две неща. Струва си усилията да изучаваме Писанията в това отношение. Няма пречка братя да вземат участие няколко пъти в молитвата.*
- ☞ *Опитайте се да комбинирате дейности, напр. четете Писанията без коментар, а след това се молете.*

Събранието за възпоменание, поклонение и хваление е огромна привилегия, която трябва да съживява, освежава и стимулира групата, докато Бог получава славата. И за да изпълним своята роля в това – мълчаливо или на глас, трябва всички да се стараем да растем в лично познание, да задълбочим своето преживяване на Бога и да положим усилие нашето участие да има значение и да е за назидание. Тогава духовната сила и освежаващото усещане на присъствието на Господа в събранието ще станат реалност.

Статията се публикува с позволението на “Precious Seed”

Мъдрият човек и неговите другари

Мъдростта е неразгадаем океан, вечен извор, който води началото си от самия Бог (Притчи 8:22-23). Именно божествената мъдрост извиква сътвореното в съществуване (3:19). Същата мъдрост създава ред във вселената и го поддържа (8:28-29). Тя е явно доказателство за любовта и благодатта на Бога, който Той дава на човека като изобилни плодове и благословения на Своята мъдрост (9:1-6). Освен това отправена е покана към тези, които се нуждаят от водителство (9:4), и всичко това е дадено в изобилие (сравнете Яков 1:5).

Светът има свои собствени стандарти, чрез които определя мъдростта, но и в най-добрия случай тя си остава "мъдростта на този свят" (I Коринтяни 2:6). Когато Господ Исус е бил тук, на земята, между човеците, мъжете от собствената му страна Го преценявали като сина на дърводелеца и питали с удивление: "Откъде са на Тоговата мъдрост и тия велики дела?" (Матей 13:54). Юдеите по същия начин и със смръщени вежди казвали: "Как знае Този книга, като не се е учил?" (Йоан 7:15). Тяхната мъдрост стигала дотам, че само оставяла въпроси след себе си, които висели във въздуха. Истината била, че пред тях стоял Този, "в Когото [са скрити] всичките съкровища на премъдростта и на знанието" (Колос. 2:3). Той бил Този, Който притежавал тези "седем стълба на мъдростта", за които говори Яков, че принадлежат на "мъдростта, която е от горе" (Яков 3:17). Тези прекрасни характеристики се виждат в цялото си съвършенство в личността на Господ Исус.

Мъдростта, разбира се, е преобладаващата тема в книгата Притчи. Тя се споменава поне веднъж във всяка глава. Мъдрият човек се вижда като събирателен образ на всичко, което е добро, честно и праведно. Понякога той ни е представен заедно със своя придружител, който го допълва – човека на разума (1:5), за да добави тежест и яснота на даденото наставление. Тогава, от гл. 12, третият герой, който ги допълва, за да направят "тройно въже" – благоразумният човек – се присъединява към тях. Заедно те представляват едно неуязвимо тяло от поучение, наставление, здрав съвет и здрав разум. Ще направим добре, ако постоим малко в тяхната компания.

Едва ли има по-велики привилегии, дадени на младия вярващ: да може да прекара известно време в компанията на благочестиви по-стари светии, когато дискутират Писанията, дори само да стои там и да слуша разговора им. Привилегия е да откриеш, че мъдростта, разумът и благоразумието не идват вследствие на "много учене" от "много книги", а се постигат и развиват само от опит в живота!

Мъдрият човек

Забелязваме, че тримата съдружници имат поотделно своя особена личностна сила. Човекът, който се счита за мъдър, е интелигентен, добре образован, опитен, човек на добрата преценка, който умело прилага своето

знание. От него бихме очаквали да получим куп наставления и поучения, които бързо да изпълнят тетрадките ни! И все пак при първото ни запознанство (1:5) той си седи кротко до своя приятел, без въобще да говори, а само слуша. Той е научил, че голямата мъдрост често пъти се изразява в мълчание. В Еклесиаст 3:7 четем, че има "време за мълчание и време за говорене". Само мъдрият човек може да прецени кога настъпва съответното време (29:11) Разгледайте случаите, в които Господ Исус е мълчал - те са много поучителни.

И като опознаваме все повече мъдрия човек, ние откриваме, че той е по-склонен да приема наставление, което е ценно за него, вместо непрестанно да учи другите (8:33; 9:9; 10:8; 12:15; 21:11 и др.). Той не се стреми към известността. Всъщност той по-скоро заема мястото си всред тълпата, вместо винаги да застава на платформата.

Много различен от него е един друг герой, до болка нам познат. Той често пъти не слуша, има мнение по всеки въпрос и не се стърпява да го изкаже. Такъв човек се окачествява като глупав (10:8, 18; 12:15; 14:16; 29:11).

Когато гласът на мъдростта най-после зазвучи на публично място (1:20), ние чуваме не снизходителния тон на интелектуалеца, нито формалните думи на някой лектор. Това, което чуваме, е горещ апел, който моли слушателите да се отвърнат от глупостта си и да обърнат внимание на здравословния съвет, преди да е твърде късно (1:21-25). Можем ли да пропуснем благия глас на Господ Исус, като говори на хората около Него, или думите на благовестието от устата на неговите слуги, насочени към този потънал в разврат и нечестие свят? И разбира се, "който е мъдър, придобива души" (11:30).

И като проследяваме стъпките на мъдрия човек, забелязваме, че той няма да използва своето знание и разум като покривало на самодоволство. Той осъзнава постоянните опасности по пътя (14:16). Той избягва нещата, които биха притъпили сетивата му и биха повлияли на пътеката му (20:1). И така той придобива повече сила (24:5) и може да издига защитна стена срещу крепостите на човешката мъдрост, на която те упоават (21:22). Може би днес, ако не се задоволяваме с малко знание и само с повърхностно разбиране на Божието Слово, ако следваме по-отблизо примера и наставленията на мъдрия човек, тогава нашият живот ще показва повече от характера на Спасителя, нашето свидетелство ще бъде по-ефективно и хората в събранието ще бъдат насърчени и поучени!

Разумният човек

Мъдрият е този, към когото можем да се обърнем отново и отново, за да получим наставление. Точно толкова полезен е неговият близък приятел – разумният човек. Той може да прилага духовна мъдрост при всички обстоятелства и да разграничава правилната пътека.

Пророчеството на Исаия

Исая е пророкът, живял в размирни времена. В началото на книгата се посочва, че той е пророкувал по време на:

- царуването на Озия, един добър цар, който поради своя провал в стремежа си да узурпира служението на свещеника, умрял като прокажен;
- Йотам - добър цар;
- Ахаз - лош цар, който много принизил Юда;
- Езекия, който бил забележителен монарх на съживление. Той служел към петдесет-шестдесет години и според традицията умрял, като бил разсечен на две по време на царуването на Манасия.

Времето, в което живеел

Главните световни сили по онова време били Асирия, на север от Юда, Египет, на юг, и Вавилон, който бавно се оформял като сила на запад. След славните дни на Соломон силата на Израел, сега разделена нация, много отслабнала. Нова заплаха за Юда било северното царство на Израел в съюз с царството Сирия, като и двете накрая били победени от растящата асирийска империя по време на втората част от служението на Исаия.

По време на царуването на Озия и Йотам имало слабо вмешателство от страна на тези сили. И наистина, може да се твърди, че тези монарси били последните истински независими царе на Юда. Грехът на Ахаз довел до дълбока промяна. Царят на Сирия и царят на Израел обединили сили и нападнали Юда (IV Царе 16:5), но нямали пълен успех в постигане на целите си. Ахаз търсел помощ от Асирия и в резултат на това станал васал на тази сила. Той въвел езическо поклонение в храма в Ерусалим (IV Царе 16:10-16) и “Защото Господ смири Юда... понеже той беше развратил Юда и нечествал много пред Господа” (II Летописи 28:19). Езекия предизвикал голямо съживление и макар че Юда не възвърнала предишната си сила, той се радвал на независимост

от Асирия, благодарение на чудотворната намеса на Бога в битката с това царство (IV Царе 19:35).

Един кратък основен преглед на онези дни показва, че това било време на международна нестабилност, със сили, чието влияние отслабвало, и сили, чието влияние растяло. Малката Юда била в центъра, заобиколена с опозиционни сили от всички страни, които се стремели да завладеят територията ѝ.

Пророкът и семейството му

“Исая” означава “Йехова е Спасение” и това само по себе си е послание до народите. Нищо не се знае за произхода му, освен името на баща му. Той се оженил за пророчица (8:3) и така се радвал на благословението да има жена, която да споделя духовните му убеждения. Нека всички, които очакват да встъпят в брак, да обърнат внимание, че не е достатъчно да се ожениш за вярващ: жизненоважно е да се ожениш за човек, който споделя твоите духовни интереси и е готов да понесе съответната цена. Той имал двама сина: Сеар-Ясув (“остатъкът ще се завърне”) и Махер-Шалал-Хаш-Баз (“тичай за плячка, бързай за грабеж”), и семейството било свидетелство за хората. Те били жива проповед (8:18), което ни напомня, че и ние трябва да правим така. Имената на семействата говорили за благодарта на Бога, който позволил остатъкът да се завърне, и за осъждението на Бога, който заповядал да бъде победена и да бъде завладяна Юда. Това било едно евангелско послание за онези дни: Божието осъждение за греха, който води до пленение, и благодарта на Бога, Който дал избавление и позволил на остатъка да се завърне (вж. Ездра и Неемия). Исая останал твърдо слуга на Бога през всички тези променящи се обстоятелства. Той живеел във време на голяма несигурност, когато Озия, който управлявал от четиридесет години, умрял; преживял нападението, падането на северното царство Юда; падането на сирийското царство и издигането на асирийската сила, както и първите белези за амбициите на Вавилон.

ВРЕМЕТО - ЦАРУВАНЕТО НА:

Озия – добър цар с лош край
Йотам – добър цар
Ахаз – лош цар
Езекия – велик монарх на съживление

И С
Йехова е

Елате сега, за да разиск

КНИГА НА ОСЪЖДЕНИЕ

ГЛАВИ 1—35

БОГ С НАС (ГЛАВИ 1—12)

Състоянието на Израел (глави 1–5)

Повикването на Исая (гл. 6)

Идването на Емануил (глави 7–12)

Възкликание с песен в Сион (12:5)

БОГ И НАРОДИТЕ (ГЛАВИ 13—27)

Книга на бремето

*Връхна точка във възкликанието, започващо с
песен за Прелестното лозе (27:2)*

БОГ И ИЗРАИЛ (ГЛАВИ 28—35)

Книга на Скръбта

Радостно възкликание с песен в Сион (35:10)

Книга на

ИСТОРИЧЕСКА ИНТ

глав

ИЗПИТА

Той се м

гла

ИЗПИТАН

Той се м

гла

ИЗПИТА

Той се пр

Кой е чул такова нещо? Кой е видял такива неща?

**Божият син,
видян от Исая в глава 6**

Синът (9:6)   Суверенният (9:6-7; 32:1)

Пастирът (40:11)   Служителят (42:1)

Жертвата (53:10)

Викът на

Известието на с

Хвалението на

Молитвата на с

Обвинението на

А Я

Спасение

Спасение - казва Господ (1:18)

Спасението

СЕРЛЮДИЯ (глави 36–37)

и 36-37
Н В БОРБИ
моли (37:15)

ава 38
И В БОЛЕСТИ
моли (38:2)

ава 39
АН В СИЛА
оваля (39:2)

НЕГОВОТО СЕМЕЙСТВО

Неговата жена – пророчица

Неговите синове

Сеар-Ясув (“остатъкът ще се завърне”)

Махер-Шалал-Хаш-Баз

(“тичай за плячка, бързай за грабеж”)

КНИГА НА УТЕХАТА

глави 40–66

КНИГА НА СЛУЖИТЕЛЯ (ГЛАВИ 40—55)

Утешаване (глави 40–42)

Изкупление за Израел (глави 43–48)

Изкупление за света (глави 49–55)

Радостно възклицание с песен на
планините и хълмовете (55:12)

КНИГА НА СУВЕРЕННИЯ (ГЛАВИ 56—66)

Спасението е близо (глави 56–59)

Светлината идва (глави 60–66)

Радостно възклицание с песен на слугите,
радостта на Господа и радостта на света
(65:14, 19; 66:10)

– Ето ще простра към нея мир като река (66:8,12)

а стражата

стражата (21:6-12)

стражата (52:7-8)

стражата (62:6-7)

стражата (56:9-12)

Песента на служителя

Годността на Служителя (42:1-4)

Служението Му (49:1-4)

Страданието на Служителя (50:5-9)

Превъзходството на Служителя (52:13-15)

Посланието на пророка

Посланието на Исаия имало за цел да изобличи хората за греха им. В дните на Озия дворът на храма бил оживен – не както в дните на Малахия, когато хората водели стари животни без никаква стойност за жертви, а с поклонници, които карали здрави животни (1:11). Въпреки това имало лицемерие и ритуалност, които били мерзост пред Господа. Нека да се стремим никога да не попадаме в същия капан. Нашата цел трябва да бъде да опазим духовния живот свеж и здравословен, а не да попадаме в рутината на ритуалността. Посланието на Исаия също така осъжда народа. Това, че Божието осъждение ще падне върху тях, било ясно заявено (1:20 е първото от много такива предсказания). Но пророкът говорил и думи на утеха, насочена към Този, който ще дойде, провъзгласен пред безбожния Ахаз като “Емануил”, Който ще се роди от девица.

Централната тема

Този, Който трябва да дойде, се описва в цялата книга. Той е Отрасалът Господен (4:2); пръчката от Есеевия пън (11:1); коренът Есеев (11:10); основният камък (28:16); Царят, Който ще царува с правда (32:1); Царят, Който ще бъде видян в цялата Му красота (33:17); пастирът (40:11); Слугата на Йехова (42:1). Това са само стиховете, които показват много ясно, че Той е в центъра на посланието на Исаия.

Съдържанието на Книгата

Книга на осъждение – гл. 1-35. Първата част от книгата, която е озаглавена Бог с нас, разкрива греха на Юда и околните народи. Ясно се вижда, че на Израел е отредено да играе централна роля в делата на Бога с народите. В църковната ера Израел е бил някъде встрани, но ще бъде извикан на световната сцена, за да се изпълнят пророчествата. Дори днес вниманието на световните сили е насочено към проблемите на Близкия изток.

Тази книга съдържа две исторически събития: призиването на Исаия (гл. 6) и срещата между Ахаз и Исаия извън Ерусалим (гл. 7). При първото Исаия е призован да служи, а във второто той обещава идването на Емануил.

След това пророкът отправя послания, които говорят за Бога и народите. Посланията на околните народи са описани като “товари”, т. е. дълбоко преживени послания. Покриват се Вавилон (гл. 13-14 и 21), Моав (гл. 15-16), Ефрем и Сирия (гл. 17-18), Египет (гл. 19-20), Едом (гл. 21), Арабия (гл. 21), Ерусалим (гл. 22) и Тир (гл. 22).

Тези послания с живописния си език и образност предсказват бъдещето на народите и показват, че са употребени от Бога за изпълнение на Неговата цел.

Исторически промеждутък – гл. 36-39

Този раздел разказва за събития, подобни на IV Царе 18:13-19:37. Той покрива някои от събитията около асирийското нападение на Ерусалим. Въпросът е, че глави 36-37 поставят „канарата на историята под тъкът на есхатологията“ (Божие суверенно право да управлява посоката на историята, за да доведе на съд всяко човешко дело – бел. на ред.). С други думи, потвърждава се, че обещанията на Господа се зачитат, и става пределно ясно, че събитията на земята са под суверенния контрол на Бога. Пророчествата, които са се изпълнили и които следват, са достоверни и този исторически раздел ги потвърждава. Със смъртта на 185 000 асирийци извън портите на Ерусалим не може да има съмнение, че Бог контролира събитията, свързани с народите.

Книга на утеха – гл. 40-66

Тази книга е написана като поезия и е наречена месианска поема поради непрекъснато появяващите се пророчества за идването на Христос. Трябва да се отбележи, че в центъра на книгата е гл. 53 с пророчества за Агнето. Първо (гл. 40-55), се говори за Слугата на Йехова и тук се намират прекрасните пасажии за “служителя”. Утехата на гл. 40-42 е последвана от славната тема за изкуплението на Израел (гл. 43-48) и след това изкуплението на света (гл. 49-55). Погледнете към прекрасната картина в гл. 55, когато “народ, който не те познаваше, ще тича при тебе заради Господа твоя Бог и заради Светия Израилев, защото те е прославил” (ст. 5). В тази глава има призив за благословение (ст. 1-5), последван от условията за благословение (ст. 6-7), и накрая – кулминацията на благословието (ст. 8-13).

Последният раздел се занимава със Суверенния (гл. 56-66). Последната победа на Господа е предсказана: когато новото небе и земя бъдат сътворени (65:17-18). Един възрожден Израел и целият свят, който се радва на произтичащите благословения, са кулминацията на Божиите дела за света.

Мястото не позволява повече коментари, но каква радост ще бъде, когато никой няма да се труди напразно и когато вълкът и агнето ще се хранят заедно (65:23, 25). Колко велик е Бог, за Когото земята е подножие, а небето Му е трон (66:1)! О, какъв ден, когато всяка твар ще дойде пред него да Му се поклони (66:23) и когато мирът ще потече като река (66:12)!

Статията се публикува с позволението на “Believer’s magazines”

Благоговение В местното събрание

Важна и нарастваща нужда

ДАВИД ДЪНЛАП

“Свет, свет, свет Господ на Силите!
Славата Му пълни цялата земя... поне-
же очите ми видяха Царя, Господа на
Силите” (Исаия 6:3, 5)

Исая разкрива светостта на Бога както ни-
кой друг пророк преди него. Светостта
на Бога изпълвала сърцето му
с необикновена сила и убеждение.

Исая бил смирен от присъствието
на Този, Който е издигнат в безк-
райно величие, Твореца на всич-
ки създания. Той видял, както ни-
кога преди, че съществува бездна
между Божията святост и липсата
на благочестие у хората. Духовното
състояние на Израел налагало мощно
проявление на Божията святост.

Духовното състояние на Израел

Цар Озия царувал в Юда в продължение на
петдесет и две години. Макар че този цар пазел
хората от враговете им и довел до известен ико-
номически просперитет и чувство за сигурност,
народът бил морално покварен, духовно празен
и повърхностен в поклонението си към Бога. В
резултат на това Исая (Исая, глава 5) произнася
шест осъждения под формата на беди, които ще
върхлетят Юда. Мнозина в Юда вярвали, повли-
яни от икономическия си просперитет, че са в
добро духовно състояние. Но през 740 г. пр. Хр.
цар Озия умрял от проказа, защото Бог го по-
разил поради гордостта му. Когато Озия умрял,
чувството за сигурност у народа било разклатено
и Исая усетил нужда да влезе в присъствието на
Бога. И тогава Бог обгърнал Исая във величие-
то на Неговото присъствие и святост. Той видял
Господа издигнат и превъзвишен. Чул серафими-
те да викат един към друг: “Свет, свет, свет Господ
на Силите! Славата Му пълни цялата земя” (ст.
3). Той е поразен от своето недостойнство. Защо
Исая бил така видимо разтърсен от всичко, което
видял и чул? Той ни казва причината: “очите ми
видяха Царя, Господа на Силите” (Исая 6:5).

По същия начин, когато ние сме обгърнати от

Божията святост, нашата незабавна и единствена
реакция трябва да бъде поклонение и благого-
вение. А. П. Гибс някога е написал: “Духовният
тон се описва трудно, но въпреки всичко е много
реален. Имаш чувството за присъствие на Бога,
за реалността на невидимите, но вечни
истини и тяхното мълчаливо сви-
детелство, което смирява духа
и подтиква душата към покло-
нение.” Без такова откровение
или убеждение не можем ис-
тински да се покланяме на Бога.
Светостта и благоговението са
кръвта във вените на поклонени-
ето. Поклонението, което е белязано

от присъствието на Божията святост, никога
не е безотговорно, лекомравно и повърхностно.
Истинските поклонници пристъпват в свято
Му присъствие, готови да се поклонят в почти-
телност. Искрените поклонници на Бога прите-
жават дълбоки убеждения за светостта и славата
на Бога.

И както по времето на Исая имало голяма ду-
ховна апатия, така и днес в църквата има духовно
безразличие и небрежност.

Нуждата от почтително поклонение

Мнозина са притеснени, че днес има твърде
много повърхностност в нашето поклонение на
Бога. Липсата на респект по отношение на Божия
авторитет в поклонението става нещо съвсем
обичайно в съвременните църкви. За жалост но-
возаветните събрания не са застраховани срещу
тази злочестина. Все повече и повече вярващите
се промъкват в събранията за поклонение десет-
петнадесет минути след като е започнало, без ни
най-малък белег на притеснение, или пренебрег-
ват светите общения за сметка на други свои ан-
гажменти. Много от нещата, които включваме в
нашите поклонения, за да радват хората, отстоят
твърде далеч от някогашното свято и почтително
поклонение. Псалом 111:9 ни напомня, че “името
Му е свято и почетено”. Вместо сърца, изпълнени с

Христос, сега има сърца, пълни със съпернически интереси. Мнозина все още присъстват на събранията за поклонение, но са изгубили първата си любов.

Затрогващите химни на вяра все още се пеят, но рядко с жар и убеждение. Вълнуващите пасажии от стиховете за Христос и кръста все още се четат, но със слабо изразена посветеност или сърдечна обич. Красноречивите молитви на хваление и поклонение къртят напразно.

Истинско благоговение

Невинаги е било така. В ранните дни събранията били известни с Божии хора, чиято жар да се покланят на Божия Син била ненадмината. Вярващите в Господа Исуса Христа може да са се събирали в зала или в подновена сграда, но мястото не било толкова важно както събранието. Центърът бил Господ Исус Христос. Химните се пеели от сърце. Божиите хора Му отдавали поклонение с чистосърдечие и посвещение. Те познавали Словото на Бога и Бога на Словото. Имало красота в светостта, която привличала всички истински Божии светии. Светостта и почитта, които характеризирали събранията, били явни на всички. Относно характера на тези събрания някой е написал:

“Усмивам се, като чуя някой да казва, че една нова сграда ще създаде атмосфера на поклонение. В детските си години понякога присъствах на светите общения с хора, известни като “Плимътските братя”. Събранието се провеждаше в голи зали, украсени само със стихове от Библията; те имаха най-смирени и благословенни служби, на които някога съм присъствал. Нямаха органист, който да всява респект с мощните звуци, идващи някаде от притъмнения край на залата. Поздравите, смеховете, шептенето и покашлянето замлъкваха от появата на почитта. Децата замлъчваха. Хората на пръсти отиваха до местата си в кръга, за да седнат с наведени глави, и четяха Библиите си. Нетърпеливото очакване на действието на Божия Дух, който да поведе някой от събраните мъже да съобщи химн, да прочете от Писанията или да отправи молитва, се усещаше в тези моменти на дълбоко почитание, което ярко контрастира с вярвата на много протестантски служби.”

Почитта не е нещо, което можем да донесем пред Бога или да създадем у себе си, по-скоро тя е духовна благодат, която получаваме, когато

започнем да виждаме Бога, както е в действителност. Почитта признава в сърцата ни славата на Бога, както е представена в Писанията, а след това дава на Бога полагащото Му се място в живота ни. Почтителните поклонници признават своето недостойнство и в страхопочитание се покланят пред великия и свят Бог. Във връзка с тази свята почтителност швейцарският реформатор Джон Калвин пише: “Почтителността е тази боязън и удивление, с които святи мъже са били поразени и завладяни, когато виждали Божието присъствие. Хората никога не могат да бъдат достатъчно докоснати и впечатлени от убеждението за своята незначителност, докато не видят контраста между себе си и могъществото на Бога.”

Само едно внезапно зърване на Божията святост ще ни промени завинаги. И когато Исаия бил въведен в присъствието на Бога и серафимите викали “Свят, свят, свят”, пророкът прогласява: “Горко ми! Защото загинах.” Исаия, праведният пророк, в един кратък миг е изложен на показ и е съкрушен от погледа на Всемогъщия. В един миг той е измерен от окончателния стандарт за святост; той е претеглен на везните и е намерен недостатъчен. Божията святост е обгърнала сърцето, душата и ума му. Той не би могъл да забрави това, което е видял. Скуката, небрежността и хладното отношение към Божиите неща са отменили завинаги. “Очите ми видяха Царя, Господа на Силите” (Исаия 6:5).

Библейският стандарт за благоговейно поклонение

Много често посетителите в събранията се събират, за да се покланят на Бога, но никога не са имали опитността на свидетели на Божията святост. Пеят се хубави песни, споделят се религиозни мисли за Бога и се произнасят добре сглобени думи, но всичко това е далеч недостатъчно за истинското поклонение. Тяхното поклонение може да е повече психологическо и плътско, отколкото духовно. Този вид поклонение няма нищо общо с поклонението, което намираме в Писанията. Псалмистът пише: “Достопочитаем е повече от всичките богове... Пред Него са блясък и величие, сила и красота в светилището Му. Поклонете се Господу в света премяна; треперете пред Него всички земи” (Псалом 96:4, 6, 9).

Страхопочитанието, Божието величие, красотата на святостта Му и блясъкът Му са били темите на поклонниците от древността. Има мно-

зина, които изучават теология, но къде са тези, които се учат да бъдат поклонници на Бога? Къде са днес църквите, чийто главен фокус е “поклонение на Бога в Дух и Истина? А. У. Тозир увещавал църквата преди своята смърт през 1963 г.: “Много от добре известните ни песни и припеви за хваление на Христос са празни и неубедителни. Някои дори са шокиращи в любовните си ласкави думи и за една почтена душа са като ласкателство, което е отправено към Този, с Когото нито композиторът, нито певецът се познават. Всичко това намираме и в любовните песнички, единствената разлика е, че името на главния герой е заменено с името на Христос.

Колко различни и колко завладяващи са емоциите, предизвикани от истинската, вложена от Духа, любов към Христос. Такава любов може да се издигне до степен на възхищение дори отвъд силата, която сърцето може да понесе, и все пак в същото време тя е сериозна, приповдигната, искрена и почитателна. Христос никога не може да бъде познат без някакво чувство на страхопочитание, което да придружава знанието. Той е най-прекрасният между десетки хиляди, но в същото време е и Господ - издигнат и велик. Той е приятелят на грешните, но е и ужас за демоните. Той е кротък и смирен по сърце, но и Господ Христос, Който непременно ще дойде и ще съди всички хора. Никой, който Го познава отблизо, не може да бъде леконравен в Неговото присъствие. Ако искаме Библейското християнство да оцелее в съвременния световен хаос, ще трябва да приемем отново истинския дух на поклонение.”

Призив към благоговейно поклонение

За жалост почитта сякаш някак странно е изчезнала от евангелските църкви. Поклонението, Господната вечеря и великите доктрини за Христос сякаш вече не ни вълнуват. Те сякаш вече не са популярни. Ние сме духовно безгрижно поколение: широкият път винаги е по-привлекателен от тесния път. Въпреки всичко нека да се приближаваме към Този, Който в милостта си първо се е приближил към нас, и смирено да преклоним сърца като поклонници в присъствието на суверенната Глава на църквата, Господ на славата. Нека благоговейното ни поклонение на Христос още веднъж да заблести като отличителен белег на нашето посвещение към Христос.

*Статията се публикува с позволението на
“Precious Seed”*

От стр. 16

Когато на цар Соломон беше дадена възможност да отпрати молба към Бога, той поиска “разумно сърце... за да различава между добро и зло” (III Царе 3:9).

В първите пет глави на Притчи се формира характерът на този човек. Това е процес, който включва усърдие и старание. Включва волята му (1:5), сърцето му (2:2), речта му (2:6), емоциите му (3:13) и слуха му (4:1). Глава 4 дава ясни наставления за пътеката, по която той трябва да мине в живота си, а в глава 5 неговата мъдрост и разум са изпитани чрез решенията, които трябва да вземе по отношение на морала. В глава 6 той си припомня онези неща, на които е бил научен (6:20-30), и със здрав разум прави ясно изявление в ст. 31, което ни уверява (глава 5), че изкушението на греха е преодоляно.

В останалите глави го виждаме като зрял човек, който може да преценява и правилно да отсъжда при различни обстоятелства, като отказва прибързаните преценки спрямо другите (11:12), той упражнява самоконтрол (14:29) и проявява интегритет (15:22). В 20:5 седи до някой друг, като търпеливо изважда изповед от сърцето. Не е чудно, че го виждаме да проявява качества на държавник преди края на книгата (28:2).

Благоразумният човек

Друга личност, близко свързана с мъдрия човек, е благоразумният. Това название дава ключ към разбирането на характера му. Думата, преведена “благоразумен”, съдържа мисълта за уелост, дори сръчност или хитрина, приложени в добрия смисъл, както подсказва контекстът. Благоразумният човек няма да бъде изигран от никого. Той бързо схваща важните детайли в една ситуация и постъпва съобразно тях (22:3; 27:12). Той избягва конфронтацията, дори когато бива оскърбен (12:16). Той е човек, на когото може да се има доверие и който няма да предаде другия (12:23). Колко много вреди са нанесли тези, които не могат да “покриват знание”! Когато обаче благоразумният човек разбере за нещо, той знае най-добрия начин да се справи с него и ще постъпи отговорно (13:16).

Пример за това има в 14:15. Благоразумният човек слуша внимателно, когато получава някаква информация, и не бърза да я разнася. До него обаче седи и друг човек. Той седи с отворена уста, приема всичко и тича, за да запали най-бързо разпространяващата се медия – “църковната камбана”. Благоразумният човек междувременно ще чака. Ще претегли това, което е чул и само тогава, съвсем преценено, ще реши дали е полезно да пристъпи към действие. Той “внимава добре в пътя си”, като мисли, преди да действа.

Има още много уроци, които заинтересованият читател може да научи от тези отлични мъже на мъдростта. Нека ги приемем присърце и да живеем с тях всеки ден.

(Следва продължение)

*Статията се публикува с позволението на
“Believer’s magazines”*

АВЕЛ – ПАЗИТЕЛ НА ОВЦЕ

Пастирското служение на Авел

- за времето си

Авел е първият от големия брой старозаветни личности, за които се казва, че са се грижили за овце. Думата, използвана за “пазител”, в този случай носи идеята за някой, който се грижи за своето стадо. Чрез раздражения отговор на въпроса на Бога у Каин проличава поведение, доста различно от поведението, присъщо на ‘пазител’. Отговорът му под формата на въпрос “Аз пазач ли съм на брат си?” говорел за човек, който се противопоставя на контрола, предявен му от Бога, не желаейки някой да му държи сметка за това, какво върши. Точно затова Петър не искал неговите братя – другите презвитери, да постъпват “като че господарувате над паството, което ви се поверява, а като показвате пример на стадото” (I Петрово 5:3). И така, Авел, като контраст на поведението на брат си Каин, имал правилно отношение в сърцето си към стадото, за което се грижел и което защитавал.

Освен споменаването за Авел, в Стария Завет има твърде малко информация за това, което Авел всъщност е направил, но в Новия Завет ни се дават подробности за него като човек. Господ Исус го споменава като пророк (Лука 11:50-51) и като “праведния Авел” (Матей 23:35). Авторът на Посланието до евреите изрежда имената на хора, които “бяха засвидетелствани чрез вярата им”, като казва: “С вяра Авел принесе Богу жертва, по-добра от Каиновата” (Евреи 11:4, 39). Той се характеризира с вяра и праведност, а също така е служел и като пророк.

Но от какъвто и източник да е научил Авел за нуждата от кръвна жертва, той я приел като Божия наредба и постъпил според нея. Да слушаме някой друг или сами да четем Писанията - това са само средства за постигането на една цел. Само

когато приложим на практика това, което чуваме и четем, истината придобива значение и става ефективна за нас. Във II Коринтяни, глава 4, стихове 1-2 и стих 13, Павел обяснява този принцип. Цитирайки разбирането на псалмиста като доказателство, той казва: “А като имаме същия дух на вяра... ние, понеже вярваме, затова и говорим.” Така апостолът, цитирайки псалмопевеца, посочва истинния път на служение и пастирска грижа за вярващите. Единственият резултатен начин, по който да пастируваме стадото днес, е, когато хората с пасторски дар учат на нещата, които самите те са научили, в които са повярвали и които са приложили на практика.

Пастирското служение на Авел

- праведно служение

В Деяния 10, стих 34, и Евреи 4:13 Авел се споменава като “праведен”. Има два аспекта на праведността, за които се говори в Писанията. Коментарът в Евреи 11:4 говори за праведността, придобита чрез жертвата, която той принесъл. “С вяра Авел принесе Богу жертва, по-добра от Каиновата, чрез която за него се засвидетелства, че е праведен” и това свидетелство било непроменимо, тъй като Бог засвидетелствал за даровете, които принесъл; и Той го вмениява за праведност. Такава праведност е безпогрешна, затова Павел може да попита: “Кой ще обвини Божиите избрани? Бог ли, Който ги оправдава?”, т. е. Самият Бог е Този, Който признава такива хора за праведни (Римляни 8:33).

Но какво ще кажем за втория аспект на праведността и как трябва да се прилага за вярващите? Писанията ясно заявяват, че пълната неопетнена праведност е възможна само по благодат чрез вяра като дар от Бога, но същевременно точно толкова ясно показват, че Бог очаква от Своите хора и да изявяват лична праведност. Петър цитира Писанията, в които Бог казва: “Бъдете святи, понеже Аз съм свят” (I Петрово 1:16). По-късно той изтъква, че това проличава на дело, като насърчава своите читатели, макар и при много трудни обстоятелства, да поверяват душите си на Бога, като вършат добро (I Петрово 4:19). (Добри или праведни дела са тези, които се проявяват, след като сърцето се е примирило с Бога чрез Исуса Христа, т. е. имаме новорождение – бел. на ред.) Някои от апостолите сравняват тази праведност на дело с плод. Като такава тя е външно доказателство за пулсиращ вътрешен живот. Авторът на Евреи споменава “мирният плод на праведността”, Яков говори за “плода на правдата, който се сее с мир”, т. е. този процес на принасяне на плодове продължава, няма застой. Павел иска филипianите да се изпълнят с плода на правдата (Филипianи 1:10-11).

Тази праведност, показана на дело, се очаква от всички вярващи, но хората, които се стремят да изпълняват пастирска роля, могат да оценят факта, че тя има специално значение за тях. Презвитерите в Ефес били подтикнати да внимават за себе си, както и за цялото стадо (Деяния 20:28) и Петър насърчава своите братя презвитери да бъдат пример за стадото (I Петрово 5:3). И така, надзирателят трябва да бъде безукорен, и то не само в църквата. Необходимо е за него да се свидетелства добре и от хората вън от църквата (I Тимотей 3:2-7).

В светлината на неговите задължения, срещу надзирателя не трябва да има обвинения като Божи настойник и апостол Павел пояснява как може да се постигне такава безукорност в своето послание към Тит (Тит 1:5-9).

Тези ръководни инструкции се прилагат за всички, които упражняват пастирски надзор.

Човекът, когото Павел видял като най-близък пример за това, бил Тимотей. Той казва за него: “Защото нямам никой друг на еднакъв дух с мене, който да се погрижи искрено за вас” (Филипianи 2:20). Думата ‘искрено’ в този контекст означава грижа, която, без външен натиск или задръжки, се проявява към другите (I Петрово 5:2). Какъв стандарт за праведност се търси тогава от този млад служител на Господа? “Но ти, човече Божий, бягай от тия неща; и следвай правдата, благочестието, вярата, любовта, търпението, кротостта” (I Тимотей 6:11). Но дори и в сферата на праведния живот, не забравяйте другите:

“бъди на вярващите пример в слово, в поведение, в любов, във вяра, в чистота” (I Тимотей 4:12). Ето как Павел искал Тимотей да изживее своя живот и как Бог иска Неговите подпастири да бъдат в съответните си взаимоотношения днес.

Пастирското служение на Авел

- пример

И така, за всички онези, които Бог е поставил като духовни пастири и които имат това добро желание в сърцата си (I Тимотей 3:1), Авел представлява добър пример. Като добър пазител на овцете, той доказва правотата на своето сърце пред Бога. Като пророк той не само слушал какво казва Бог, но чрез своя отговор показвал, че вярва на това, което Бог му говори. И макар че със сигурност се радвал на вменената праведност в резултат на явната му вяра, имаме пълно основание, въз основа на свидетелството на Писанията, вж. I Йоан 3:12, да приемем, че той също така живеел този праведен живот. Като му подражават, тези, които пастируват Божия народ, не само ще бъдат благословение за хората, за чиято грижа са поели отговорност, но ще имат и привилегията да знаят, че те са част от работата, която Главният Пастир непрестанно върши за Своите изкупени (I Петрово 5:4).

Статията се публикува с позволението на
“Precious Seed”

МАЛКОТО МОМИЧЕ

Джон Ридъл

Забележете предисторията: Нееман бил употребен от Бога, за да освободи Сирия, и това в крайна сметка включвало и успеха срещу Израел. Бог контролира делата на народите и взема предвид техния характер. Нееман не само бил “велик при своя господар”, той бил и “почитан”. В Деяния 10:34-35 се казва: “А Петър отвори уста и рече: Наистина виждам, че Бог не гледа на лице; но във всеки народ оня, който Му се бои и върши право, угоден Му е.” Тъжен спомен е за Израел, че сирийците са могли да отвлекат пленници в резултат на нападенията си. Урокът от тази история се съдържа в изпъкващите два противоположни образа на

“един велик човек... и на едно малко момиче”.

“Малкото момиче” от Израел може да е изглеждало незначително в сравнение с великия Нееман, но то изиграло важна роля в живота му и по този начин и в живота на Сирия! Това е чудесна илюстрация за учението на Павел в I Коринтияни 1:26-29: “Понеже, братя, вие виждате какви сте вие, призваните, че между вас няма мнозина мъдри според човеците, нито мнозина силни, нито мнозина благородни.

Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; също избра Бог немошните неща на

света, за да посрами силните; още долните и презрените неща на света избра Бог, да! и ония, които ги няма, за да унищожи тия, които ги има, за да не се похвалят ни една твар пред Бога.”

Нека първо да разгледаме пленяването ѝ

“И сирийците бяха излезли на чети, и бяха довели от Израилевата земя една малка мома пленница; и тя слугуваше на Неемановата жена.” За нас е важно следното:

а) Детството ѝ е било разтърсено от трагедия. Тя е била изтръгната от дома и семейството си и откарана в чужда земя. Това можело да предизвика единствено скръб и разочарование.

б) Няма и намек, че тя е била огорчена от Бога. Нейните думи “Ако беше господарят ми при пророка, който е в Самария!” ясно говорят, че тя не обвинява Бога за обстоятелствата на своя живот.

в) Бог напълно е контролирал ситуацията. Той щял да използва малката мома за свой свидетел по много чуден начин. Павел по подобен начин заявява във Филипияни 1:12: “А желая да знаете, братя, че това, което ме сполетя, спомогна повече за преуспяване на благовестието!”. Павел бил в затвора. В едно послание, написано по същото време, той нарича себе си “затворник за Исус Христос” и “затворник за Господа” (Ефесяни 3:1; 4:1. Бог бил произнесъл осъждение над трона на Израел в III Царе 19, но един от синовете на Ахав все още бил цар, а по същото време едно дете страдало. Всичко изглеждало ужасно несправедливо. Но както ще видим, това “бедно” дете въпреки всичко било на правилното място, в правилното време, с правилна цел и с правилно отношение да извърши правилното нещо. Всички чудни резултати, които последвали, били поради думите ѝ, казани съвсем на място: “Ако беше господарят ми при пророка, който е в Самария, и той би го изцелил от проказата му!”.

г) Малкото момиче явно е било много почитано. “И тя слугуваше на Неемановата жена.” И когато тя казала: “Ако беше господарят ми при пророка, който е в Самария, той би го изцелил от проказата му”, хората му обърнали внимание. Ако не могли да ѝ се доверяват, ако никога не оправдавала доверието, едва ли господарката ѝ би си дала труда дори да се замисли за това! И така, Нееман отишъл при царя на Сирия по този въпрос! Това е смисълът на стихове 4-5, на които Дж. Н. Дарби дава следния превод: “И

той отиде и каза на своя господар следното: “Така и така каза слугинята, която е от земята на Израел. И царят на Сирия казал: Добре! Иди и аз ще изпратя писмо до царя на Израел.”

Похвалният ѝ живот, дори като робиня, придал стойност на свидетелството ѝ. Доколко нашето поведение препоръчва свидетелството ни? Вижте Колосяни 3:22-25 и Тит 2:9-10.

Сега забележете нейната загриженост

Тя не проявила никаква отмъстителност. Иначе би се радвала на злощастieto на Нееман. В края на краищата неговата армия я била отвлякла от дома и семейството ѝ. Но тя явно не била равнодушна към състоянието му. Чуйте я пак: “Ако беше господарят ми при пророка, който е в Самария, той би го изцелил от проказата му!”. Тя не искала нищо за себе си. Нейният господар, с всичките си притежания, бил по-нещастен от нея и сърцето ѝ копнеело той да бъде благословен. Тя познавала характера на язвата, която го съсипвала, и знаела, че никой друг освен Бог не можел да го изцели. Той бил идолопоклонник и неспасен, а тя копнеела той да отиде при Елисей. Нейното човеколюбие е изразено на много по-високо ниво. Тя не си казала: “Ако само Бог беше облекчил страданието на господаря ми!”, а искала той “да бъде при пророка”. В себе си тя била уверена, че Бог на бащите, и на Комуто пророкът служи, може да изцели. Тя изразила тази увереност по един невинен начин и това, което трябвало да последва, било изцелението на тялото.

Какъв пример за нас! Ето една робиня с дух на благодат, желаеща благословието на своя господар. Тя е дъщеря на Израел. Той е враг на народа ѝ. Господ Исус ни учи: “Обичайте неприятелите си и молете се за тях, които ви гонят, за да бъдете чада на вашия Отец, Който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява на злите и на добрите, и дава дъжд на праведните и на неправедните” (Матей 5:44-45). Той е съвършен пример в Своето служение (вижте Лука 23:34).

Аналогията между проказата и греха е добре представена. Възниква въпросът за нашата загриженост за хората, поразени от греха. Дали наистина сме загрижени за тези, с които ежедневно се срещаме, че погиват? Апостол Павел възкликва: “Умоляваме ви от Христова страна: примирете се с Бога.”

Вижте нейната любезност

“Ако беше господарят ми при пророка, който е в Самария!” Тя се обръща към Нееман най-учтиво. В Тит 2 отново има изискване към нас, слугите: “слу-

гите да се покоряват на господарите си, да им угождават във всичко, да им не противоречат” (ст. 9).

Забележете, че тя не е без убеждения

Нейните думи: “Ако беше господарят ми при пророка, който е в Самария, той би го изцелил от проказата му”, говорят твърде много. И както ще видим, тя говори с голяма увереност, но тази увереност е била основана на убежденията, които са се сформирали през ранните години в живота ѝ. И макар че била в чужда земя, тя не забравила наученото в детството си. Нейната вяра, изпитана в плен, се оказала много реална. Ранните ѝ убеждения помогнали и я държали по време на плена и робството. Това би трябвало да ни насърчи по няколко начина:

а) Това показва ценността на обучението на младите хора в Божието Слово. Свидетелството на Павел към Тимотей: “А ти постоянствай в това, което си научил и за което си бил убеден, като знаеш от какви лица си се научил и че от детинство знаеш Свещените Писания, които могат да те направят мъдър за спасение чрез вяра в Христа Исуса” (II Тимотей 3:14-15).

б) Показва колко е ценно приемането на Божието Слово още от малък. Малкото момиче не само помнело всичко, на което са я учили, но и показвало своите убеждения, че Бог може да изцели Нееман. Дали наистина сме хора с убеждения? Или просто само на думи прилагаме това, което чуваме и четем? В нейната вяра нямало нищо неискрено!

Ние се удивяваме на нейната увереност

Именно дълбоките ѝ убеждения я накарали да говори с такава увереност. “Ако беше господарят ми при пророка, който е в Самария, той би го изцелил от проказата му!” “Малкото момиче” нямало съмнение, че той ще го изцели от проказата му! Нейната вяра била просветена. Тя знаела, че чрез пророка нейният господар можел да бъде благословен и че ако отиде при Елисей, той ще го благослови. Павел изразява подобна увереност: “Защото не се срамувам от благовестието [Христово]; понеже е Божия сила за спасение на всеки, който вярва” (Римляни 1:16).

Забележете:

а) Тя била първокласен посланик. Всъщност един посланик е далеч от дома си в чужда земя и представя своя суверенен дом. Малкото момиче направило същото. Тя говорила красноречиво за благословенията и превъзходството на родната ѝ земя!

Тя е можела да запее:

Тук съм чужденец,

в чужда земя, моят дом е далеч,

всред златни поля.

Посланик на царството откъд,

Аз тук работя за моя Цар.

б) Тя имала увереност в Бога. “Ако беше господарят ми при пророка, който е в Самария!” Думите “ако беше” са кратко пожелание или молитва.

в) Тя признала способността на Божия слуга “Ако беше господарят ми при пророка, който е в Самария, той би го изцелил от проказата му!” Тя, разбира се, имала предвид Елисей. Тя признавала, че той е Божи човек (ст. 8), който имал словото и силата на Бога. Вероятно тя се чувствала като “великата сунамка”, която казала на мъжа си: “Ето сега познавам, че този, който постоянно наминава у нас, е свет Божи човек” (IV Царе 4:8-9).

г) Тя била духовно по-просветена и от Нееман, и от царя на Сирия. Малкото момиче съвсем ясно заявило, че нейният господар можел да бъде благословен само чрез “пророка, който е в Самария”. Но Нееман бил изпратен до царя на Израел, въоръжен с писмо от царя на Сирия. То било адресирано само до него, а не до пророка: “Като пристигне това писмо до тебе, ето, същевременно пратих до тебе слугата си Неемана, за да го изцелиш от проказата му.” Не е чудно, че царят на Израел бил шокиран! Малкото момиче имало помазание от Светия Дух и знаело всичко (I Йоан 2:20). Сравнете с I Коринтяни 2:6: “Обаче, ние поучаваме мъдрост между съвършените, ала не мъдрост от тоя век, нито от властниците на тоя век, които преминават.”

Компенсацията, която получила

а) Бог бил прославен от нейната вяра. Често ние забравяме, че вярата ни винаги носи слава на Бога.

б) Тя станала инициатор на серия от събития, които довели до очистването на Нееман. Тя не участвала в същинското очистване. Не изиграла важна роля като тази на Елисей, но всичко започнало от нея!

След нейното свидетелство “Тогава влезе Нееман, та съобщи на господаря си, казвайки: Така и така рече момата, която е от Израилевата земя”. Тя посочила правилното място и правилния човек, при когото да отиде. Тя самата не можела да изцели Нееман, но знаела кой може! Нещо повече, тя не задържала за себе си това свидетелство. Така е и

с нас, като четем II Коринтяни 4:5: “Защото ние не проповядваме себе си, но Христа Исуса като Господ, а себе си като ваши слуги заради Исуса.” Ние имаме отговора на най-сериозния човешки проблем, но дали посочваме на хората Христос, Който може да разреши всяка нужда? Малкото момиче можело да се радва, че привидно малката ѝ роля довела до такъв чудесен резултат! Тя първо свързала Нееман с живия Бог, на Когото Елисей служел.

Урокът за нас е ясен: Господ Исус ни учи, че “Който жъне, получава заплата и събира плод за вечен живот, за да се радват заедно и който сее, и който жъне. Защото в това отношение истинна е думата, че един сее, а друг жъне” (Йоан 4:36, 37). Може би се чувстваме нищожни и незначителни като това “малко момиче”, но вярното свидетелство за Христос ще даде плод, който далеч ще надхвърли и най-смелите ни мечти!

Ние не трябва да бъдем изненадани, че тя е скрита

В Писанията не се казва нищо повече за нея, нито тук, нито където и да е другаде. Тя изиграва ролята, дадена от Бога, и след това изчезва. Ние дори не знаем името ѝ! Но макар че не знаем какво в крайна сметка се е случило с нея (дали Нееман я е изпратил у дома в знак на благодарност?), тя никога няма да бъде забравена. Бог се е погрижил за това! Записът за нея е “във височините” (Йов 16:19, както и в IV Царе 5).

Нейното служение било скрито. Не публично като на Даниил и тримата му приятели, които също били пленници в чужда земя. След всичко Даниил “остана до първата година на цар Кира” (Даниил 1:21). Някои Божии слуги имат тихо и скрито служение, други са непрестанно пред очите на обществеността. И двете служения са важни. Работата на сестрите може да се сравни с първите, а работата на някои братя—с вторите. Но и двете са точно толкова скъпоценни пред Бога. И двете са безценни и съществени. И двете взаимно се допълват.

Малкото момиче прекрасно илюстрира увещанието от Ефесяни 5:16: “И тъй, внимавайте добре как се обхождате, не като глупави, но като мъдри, като изкупвате благовремието, защото дните са лоши.” Дж. Н. Дарби посочва, че изразът “изкупвате благовремието” означава “използвайте всяка добра и благоприятна възможност”. Тя е пример за нас да правим същото.

*Статията се публикува с позволението на
“Precious Seed”*

НАДЗИРАТЕЛИТЕ - БДИТЕЛНИ МЪЖЕ

дупреждавало братята първо да “внимават на себе си” (Деяния 20:28) и словото на

Неминуемото нападение на врага

Когато четем Деяния, глава 20, не може да не обърнем внимание на думите на апостол Павел, с които напомня на ефеските презвитери непрестанно да бъдат будни и бдителни. Неговите сериозни предупреждения идвали не от някакво неопределено чувство на песимизъм, а по-скоро от скъпоцеността на ефеското събрание за Бога и оттам - неизбежността то да стане обект на злонамереното внимание на врага. Събранието било преден пост, разположен в крепост на вражеското владение, и неговото съществуване за Божия слава със сигурност придизвиквало насочването на всяка стратегия срещу него, на което е способен дяволът. В своето предупредително слово Апостолът е сигурен, че вражеската активност, вълна след вълна, ще се стреми към църквата и на презвитерите той можел да изкаже от дълбините на сърцето си: “Затова бдете и помнете, че за три години денем и нощем не преставах да поучавам със сълзи всеки един от вас” (Деяния 20:31). В продължение на три години Павел работил, увещавал и се молил непрестанно да види презвитерите духовно екипирани да водят събранието в бойното поле, но вероятно считал за най-труден елемент на служението си да успее да ги убеди в реалността на заплахата.

Тогава, както и сега, една от най-естествените склонности на човека била да игнорира проблема с надеждата той да се махне от самосебе си, но когато става дума за нападението на Сатана срещу делото на Бога, има две неща, които са сигурни: атаките ще дойдат и, второ, ще нанесат големи щети на делото, ако не бъдат взети ефективни мерки за контраатака. Непрестанната бдителност е жизненоважна, ако признаваме реалността на нападението, и е необходимо решително библиейско действие, за да се справим с него. Нещо по-малко ще представлява неизпълнение на дълга от страна на подпастирите и те ще трябва да дават сериозен отчет пред Пастироначалника в идния ден.

Нападението отвън и отвътре срещу Павел пре-

предупреждение, което той използва, се използва и от Господа в Матей 7:15: “Пазете се от лъжливите пророци, които дохождат при вас с овчи дрехи, а отвътре са вълци грабителни.” По този начин Павел предупреждава надзирателите да внимават за това, което се крие в тях, т. е. в тяхната паднала природа, защото, ако дяволът може да експлоатира този ресурс, той може да нанесе максимална вреда на събранието.

Следващата ос на заплахата идва от нехайство в бдителността спрямо тези, които идват отвън: “Аз знам, че подир моето заминаване ще навлязат между вас свирепи вълци, които няма да жаят стадото” (Деяния 20:29). Сякаш Павел можел да види тези хищници да заобикалят стадото, като търсят възможност да се вмъкнат между хората, за да осакатят и съсипват. Те нямало да направят ход, докато той бил там, но веднъж щом заминел, те щели да атакуват. Колко отблизо трябва да се варди стадото от силите на злото!

Съществува ясен паралел между загрижеността на апостола и преживяното от Неемия, който се завърнал в Ерусалим, за да открие, че в негово отсъствие амонецът Товия се преместил в голямата стая в дома на Господа, при което изхвърлил вещите на левитите навън (Неемия 13:5). “Но аз не бях в Ерусалим”, казва Неемия, защото Товия успял да се вмъкне само със съдействието на свещеника Елиасив, човек, който бил надзирател на святите неща (Неемия 13:4). Елиасив и Товия имали своя цел и типично за тях те били разколебани от присъствието на един благочестив човек, за когото знаели, че никога не би застанал зад тяхното предателство. От голямо значение е да се отбележи, че когато Елиасив построил овчата порта (Неемия 3:1), той не направил това, което се казва за другите строители на порти - че поставяли гредите и ключалките на портите си (Неемия 3:3, 13, 14, 15). А това показва, че той бил човек, който още от самото начало се подготвял да внесе неща, които не били според Божиите наставления, и той помогнал на Товия, човек, който бил присмивател (2:19), подигравател (4:3), гневлив (4:7), автор на омразни писма (6:19), и много се оскърбил (когато Неемия дошъл) “за дете е дошъл човек да се застъпи за доброто на израилтяните” (2:10), не само че влязъл в дома, но и разместил нещата, които трябвало да бъдат там.

Докато Неемия отсъствал, тези мъже направили своя дълго планиран ход против божествения ред.

Атаката отвън е едно нещо, но когато тя е извършена чрез предателство отвътре, нуждата от постоянна бдителност в такива случаи е най-голяма. В наши дни ставаме очевидци, когато хора, с минимални или никакви убеждения за новозаветния модел, идват в събранията и след това агитират хората да променят нещата не според божествения ред. Защо не отиват на местата, които съвпадат с техните разбирания за доктрина и практика? Не е ли така, защото духът на амонеца Товия продължава да живее? И не е ли тъжен и фактът, че често пъти ние не се противопоставяме на мъже с духа на Елиасив?

Преди да започне голямото дело за Господа, задачата за построяването на Храма била поверена на Зоровавел и на началниците на бащините домове (Ездра 4:2, 3). Врагът атакувал работата, разбира се, и ще бъде поучително да видим методите, които прилагал. Павел предупредил коринтяните за Сатана с думите “защото ние знаем неговите замисли” (II Коринтяни 2:11), ние също не трябва да бъдем невежи за тях. Неговите хитрости се виждат при опитите на неприятелите да саботират работата по възстановяването на храма (Ездра 4).

Опасността идва като светъл ангел

Павел казва на коринтяните: “Защото такива човеци са лъжеапостоли, лукави работници, които се преправят на Христови апостоли. И не е чудно; защото сам сатана се преправя на светъл ангел; тъй че не е голямо нещо, ако неговите служители се преправят на служители на правдата. Но тяхната сетнина ще бъде според делата им” (II Коринтяни 11:13-15). Единият метод за саботаж на работата в Ерусалим бил предложението на враговете на Юда и Вениамин да помагат в работата. “Защото и ние търсим вашия Бог, както вие”, казали те (Ездра 4:2), но благочестивите и мъдри лидери на народа отвърнали: “Не можете вие заедно с нас да построите дом на нашия Бог, но ние сами ще построим на Господа Израилевия Бог” (4:3). Това били будни мъже, които прозрели какво се крие зад маските на враговете и твърдо отказали на техните предложения. Днешните екуменически гласове отправят същото предложение, но ние трябва да им отказваме също толкова твърдо и по същата причина.

Нападение от врага

Следващата атака върху строителните работи не закъсняла и този път бил използван различен метод. “Тогава людето на земята ослабваха ръ-

цете на Юдовите люде и им пречеа в граденето” (4:4). Врагът на Божиите хора сега се показвал като враг (който пречи), в същата дегизировка, в която се явява в I Петрово 5:8: “Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне.” После той нападнал Неемия по същия начин и продължавал да се опитва да отслабва ръцете на светиите напред през вековете. Да се наблюдава явна фронтална атака върху делото на Господа, не изисква голяма бдителност, но е необходимо да държим под бдителния си поглед стадото, за да не отслабне силата и вратата им.

Нападение от обвинителя на братята

Там, където тактиката на дявола пропаднала, когато се явил като светъл ангел и като враг, нападението му като обвинител на братята (Откровение 12:10) успяло, като накарало работата в Ерусалим да спре. Враговете на Божиите хора написали до Артаксеркс, като ги обвинявали, че възстановяват града в нарушение на царски указ. Тяхното писмо говорело за юдеи, които строят отново града (Ездра 4:12, 13, 15, 16, 19, 21), но това не било нищо друго, а само фалшиви обвинения. Задачата на Зарувавел и неговия народ била да съградят Храма, но враговете им непрестанно тълкували погрешно техните намерения и подбуди. По този начин работата била спряна за много години и макар обвинителят на братята в крайна сметка да не успял в своята цел, той нанесъл голяма вреда на работата и свидетелството.

За жалост има и такива в християнския свят, които съвсем умишлено представят погрешно делото и подбудите на тези, които просто искат да се събират в покорство на истината на Писанията. Още по-тъжен е фактът, че са били нанесени щети на делото и на свидетелството на много събрания от обвинителя на братята, който действа чрез посредничеството на самите свети! Всеки път, когато някой от нас говори презрително за нашите братя, той демонстрира характера на нашия стар господар, а не характера на нашия Спасител. Срам е за нас, че с такава готовност вършим работата на противника вместо него!

Ние трябва да предвиждаме стратегиите, които дяволът ще прилага срещу делото на Господа, но надзирателите трябва особено да внимават и да бдят срещу такива заплахи срещу единството и благосъстоянието на стадото. Непрестанната бдителност е съществен елемент от работата на надзирателя.

(Следва продължение)

Статията се публикува с позволението на “Believer’s magazines”

Причините, поради които лично аз нямам свобода да участвам в междугуеноминационни служби

(Предадено от
Дж. Д. МакКол, Австралия)

ЧАСТ 2

От покойния У. Трло

БИБЛЕЙСКИЯТ ПЪТ ЗА ЕВАНГЕЛИЗИРАНЕ

Досега може би сме мислили, че отношението на учениците към благовестието е било просто проповядване на Евангелието. Но не трябва да забравяме, че това е и отговорност, поставена върху раменете на Господния служител. Затова Господ Исус им каза: “Като ги учите да пазят все, що съм ви заповядал.” Това със сигурност включва всичко, което Господ след това е заповядал в процеса на Божественото откровение, докато Божието Слово било завършено. И така, Павел казва: “Ако някой мисли, че е пророк или духовен, нека признае, че това, което ви пиша, е заповед от Господа” (I Коринтяни 14:36-37). Тук Павел ни е посочен като модел за служение. Той е нашият апостол в много пряк смисъл – апостолът на езичниците – “служителят на Евангелието” – “служителят на Църквата”. Отново и отново той се обръща към нас да му бъдем подражатели, а той е “майсторът строител” на църквата на Бога. Той ни казва, че е изпратен от Господ Исус, Чийто

служител бил той; със сърце, горящо от всепоглъщаща ревност за човешките души, той тръгнал “да свидетелства за Божиата благодат”, като “проповядвал Божието Царство”, “излагал Божиата воля” и така градял “Църквата на Бога”.

“Благовестието за Божиата благодат” говори за изобилието на живот, който се намира в Бога, Който щедро благославя всички, които са Му предали сърцата си с вяра. Тук съвременният евангелизатор завършва своята работа. Но не и Павел. След като е свидетелствал за Божиата благодат, апостолът не спирал дотук, а с любов се грижел за хората, като е наставлявал, насърчавал и укорявал тези, които са повярвали и в които чрез силата на Светия Дух се изграждало “Божието Царство”. Така животът на тези хора принадлежал на един любящ Господ, живот, прекаран в границите на Божиата воля. Само тогава Божиата воля в нашия живот става жизнена необходимост. “Божието царство” е установяване на трона на Царя в човешките сърца, в техния живот. Това става чрез проповядване на “Благовестието, разкриващо Божиата благодат”. “Съвършеният Божи съвет” е волята на Царя, изявена в покорство, при което Неговите верни поданици с радост следват; и по този начин “Църквата на Бога” се изгражда, а това са всички местни събрания, състоящи се от изкупените чрез кръвта на Исуса Христа.

Павел не би довел души при Христос за спасение, за да ги остави след това. Още по-малко би се съгласил да се ограничи само до Благовестието и да позволи на новоповярвалите да правят каквото си искат от страх да не би, ако ги изобличи, да загуби симпатията, която хранят те към него. Но Павел не е изграждал нищо друго, освен Църквата на Бога, и винаги се стремил да остави след себе си като резултат от Благовестието Църква на Бога, бидейки верен свидетел на Божиата истина, проявявайки всеотдайна грижа.

Някои наблюдения

Това са накратко новозаветните принципи, които трябва да ни водят и да ни ръководят в служението ни за Бога. Много години ние сме участвали в благовестителската работа, водени от тези наставления. Например, ако отидем на място, където няма Божие събрание според Новия Завет, макар да съществуват много деноминации в християнския свят, ние свикваме наши събрания. Проповядваме евангелието и благовествуваме на мъже и жени, като ги умоляваме да се примирят с Бога; и така Бог привлича към Себе Си Свои чада.

Някои християни, които обикновено посещават друга деноминация, идват на събранията, чуват благовестието и Божията благодат се установява трайно в сърцата им. Ние представяме пред тях в систематично поучение Божията воля, която да регулира живота им, и им показваме модела на новозаветното събрание. Огромна привилегия за нас е да видим как някои от тях приемат Словото на Бога, прекланят се пред неговия авторитет в доброволно покорство. Така зад себе си сме оставяли местно Божие събрание.

Опитът ми показва, че тези, които днес работят интерденоминационно, никога не са се опитвали да вършат благовестителска работа с цел да

доведат души до спасение и по такъв начин Бог да основе Свое събрание. Ако правеха това, те щяха да разберат, че е невъзможно да се построят събрания и в същото време да се работи интерденоминационно.

Като се има предвид всичко това, трябва да намерим отговор на един друг въпрос. И той е: "Ако съм съгласен да работя интерденоминационно, мога ли да изпълня условията на поръчението на моя Господар?" Моят осмислен отговор е "Не."

По време на служението ми за Бога през тези 30 години съм открил, че един от най-големите проблеми пред невярващите са множеството религиозни течения в християнския свят. Вече има твърде много секти. И ако в Библията е писано, че има много пътища към истината, то ние спокойно можем да се идентифицираме с деноминацията, която си изберем и която ни харесва. Така или иначе, все ще достигнем до Божието царство и не е нужно да изпадаме в някакъв вид консерватизъм. Тогава спокойно можем да се наслаждаваме на сектанския си живот. Но ако това не е вярно, никое Божие дете няма право според Писанието да бъде член на сектантско тяло.

Статията се публикува с позволението на
"Assembly Testimony"

Животът винаги ли е бил добър към теб, или си живял в мълчалива безнадеждност?

Животът често се оказва не такъв, както сме се надявали

ДОНАЛД НОРБИ

Като че ли много хора живеят своя живот в мълчалива безнадеждност. Младежкият идеализъм сякаш придобива реални очертания в бъдещето, оцветено със сияещ оптимизъм. А след това идва реалният живот! На петдесетгодишнината на една гимназия една жена ме попита: "Дон, животът беше ли добър към теб?" Никой не беше ми задавал такъв въпрос дотогава. Трябваше да помисля за момент.

След това казах: "Не, животът не винаги е бил добър, но Господ винаги е бил добър". В живота се случват трагедии; можем да преживеем болка, която да изцеди живота от нас. Бракът ви може да се разпада. Съпругът ви ви посреща с думите: "Вече не те обичам, намерих си друга; искам развод!" Сякаш са ви ударили в стомаха. Целият ви свят се разпада. А може и вашата дъщеря тийнейджър да се прибере вкъщи и да признае със сълзи: "Мамо и татко, бременна съм!", а човекът, който е въввлечен, да не желае да се ожени за нея. След години на вярна служба твоят работодател те вика в кабинета си и ти съобщава:

“Съжалявам, но ще трябва да те освободим.” Работа, която си считал за сигурна, се е изпарила като утринна мъгла. Или докторът ти казва спокойно: “Съжалявам, но трябва да ти съобща, че съпругата ти има злокачествен рак. Ние не можем да направим нищо за нея. Вземете си я у дома и я обичайте, докато все още е жива”. И ти ще трябва да преминеш през агонията да видиш човека, който ти е бил верен и ти е родил деца, да страда и накрая да умре.

Животът изисква отклик както от нас, така и от другите

Не, животът невинаги е добър към нас. Но как ще откликнем? Можем да се разгневим и да се огорчим на Бога, че е позволил това да се случи. Заедно с жената на Йов можем да извикаме: “Прокълни Бога и умри!” (Йов 2:9). Можем да слезем в дълбоката долина на депресията и да се удавим в дълбочините на самосъжалението. Една наша приятелка внезапно почина у дома си. Тя беше мила християнка. Нейният съпруг каза: “Е, сега постигна това, което желаше; тя искаше да умре.” Скръбта по децата ѝ измъчваше душата ѝ за дълги години. Тя просто искаше да умре и да отиде при Господа.

Не, животът невинаги е добър и приятен. Надяваме се да има християни, които ще застанат около теб и ще те подкрепят със своята любов и молитви. Те са познали “Бог на всяка утеха, Който ни утешава във всяка наша скръб, за да можем и ние да утешаваме тия, които се намират в каквато и да била скръб, с утехата, с която и ние се утешаваме от Бога” (II Коринтяни 1:3-4). Ако някоя част от човешкото тяло се нарани, цялото тяло събира сили, за да я излекува. Така трябва да бъде и с местното тяло от християни - събранието. Ние се насърчаваме от думите: “Един другиму теготите си носете и така изпълнявайте Христовия закон” (Галатяни 6:2).

Когато всичко друго пропадне, Бог е най-великият източник във всяка ситуация

Но в крайна сметка трябва да се обърнем към Самия Бог, да извикаме към Него и да се хванем

за Него. Давид се завърнал в своето родно място, където семейството и имотът му били разграбени. Това за него било истинско изпитание и повратна точка в живота му. “И Давид се наскърби много, защото хората говореха да го убият с камъни... а Давид се укрепи в Господа своя Бог” (I Царе 30:6). Йехова бил неговият Бог и той можел да иска Неговата любов, защита и благословение. Давид можел да каже: “Пази ме, Боже, Защото на Тебе уповавам” (Псалом 16:1). Понякога животът може да бъде объркващ и болезнен. Асаф отново би могъл да напише: “И мислех как да разбера това, но ми се виждаше много мъчно, докато влязох в Божието святилище и размишлявах върху сетнината им” (Псалом 73:16-17).

Животът е нещо, с което трябва да живеем

Идва време, когато човек трябва да приеме реалността на трагедията в живота и да продължи да живее. Някои се опитват да избягат от реалността на своя живот, да се затворят в собствената си глава и да живеят в измислен свят. Такива хора могат да завършат в психиатрия, ненужни на Бога и на човека. Ние трябва да се изправим пред реалността и да мислим според истината (Филипийци 4:8). Започнете да живеете за другите и забравете за себе си. Тогава ще започнете да се изцелявате от раните си. Има мнозина изгубени, наранени хора около нас. Отидете при тях. Вашето страдание по уникален начин ви е мобилизирано да помагате на другите и помнете, че нашият Бог събира сълзите ни и един ден ще избърше всяка сълза от очите ни. Нашият Баща ще приеме всички Свои деца у дома и с целувка ще избърше сълзите. Благодарим на Бога!

КОВЧЕГЪТ НА ЗАВЕТА

Гордън Бек

В тази статия ще разгледаме Ковчега на завета не само като част от обзавеждането на скинията, но като праобраз на Христос. Някои коментатори на Стария Завет анализират скинията и съставните ѝ части от чисто историческа гледна точка, но духовният ученик на Божието слово вижда отвъд това и единствено пред него се изобразяват славните праобрази на Христос. Този подход към изучаване на скинията не е въпрос на въображение, а тълкуване, тъй като, когато стигнем до Посланието към евреите, ще се убедим, че те наистина се разглеждат в светлината на духовното им значение. Друг стих, който подкрепя това учение, откриваме в Лука 24, в разказа за двамата ученика на път към Емаус. И както били с отчаяни и обезкуражени сърца, тъй като не повярвали в истината за възкресението на Христос, нито че Той е трябвало да пострада, Сам Исус се приближил и тръгнал с тях, «но очите им се удържаха да Го не познаят» (ст. 15-16). И докато пътували със Спасителя, Той започнал да им обяснява Писанията: «И като почна от Моисея и от всичките пророци, тълкуваше им писаното за Него във всичките писания» (ст. 27). Едно главозамайващо потвърждение на правилното тълкуване на Стария Завет по отношение на Христос!

Единственото Писание, към което е можел да се обърне, било Старият Завет! Целият Стар Завет, включително праобразите от Изход и Левит, ни говори за Господ Исус Христос. В Петокнижието Христос е В ПРАОБРАЗИ; в историческите книги — Христос В ПАРАЛЕЛИ; в Псалмите Христос е ОБРИСУВАН, а в пророческите книги Христос е В ПРОРОЧЕСТВА.

Преди обаче да започнем подробното изучаване на Ковчега на завета и действието му, нека първо да отворим книгата Изход, където намираме описание на съдържанието на Ковчега.

Ковчегът – направен от дърво и злато

“Да направите ковчег от ситимово дърво, дълъг два лакътя и половина, широк лакът и половина и лакът и половина висок” (Изход 25:10). Ковчегът трябвало да бъде от ситимово дърво. Това дърво почти не се поддава на гниене или стареене и най-добре говори за съвършената човешка природа на Христос. По-нататък четем: “Да го обковеш с чис-

то злато; отвън и отвътре да го обковеш; и отгоре му да направиш златен венец наоколо” (25:11). Ако ситимовото дърво символизира човешката природа на Христос, златото олицетворява Неговата

божествена природа. Златото в Писанията често пъти говори за Божията праведност или за Славата Му, но когато се използва като праобраз на Христос, то говори за Неговата божествена природа: че Той е божествен. Когато говорим за човешката природа на Христос и Неговата божественост, не трябва никога да ги възприемаме като две отделни природи – едната на Човека, а другата на Бога. Трябва да го възприемаме като една божествена Личност с “две съвършени природи – в мистичен съюз”. Писанията заявяват: “И без противоречие, велика е тайната на благочестието – Този, Който биде явен в плът” (I Тимотей 3:16).

Ковчегът – три отделни части

След като разгледахме материала (дърво и злато), от който е направен Ковчегът, пред нас се очертава цялостната му форма, включваща и херувимите. Всичко това ни говори за три неща:

Първо, самият ковчег, говорещ за божествена благодат;

Второ, капакът от злато, говорещ за божествена милост;

Трето, херувимите, говорещи за божествена справедливост.

Това се потвърждава и от думите на апостол Павел в Римляни, глава 3. Видяхме ковчега като праобраз на Христос – “Бог, изявен в плът”. Умилостивилището, което представлявало връхната част на капака, с формата на кутия, говори за Христос като “мястото за срещане” и е описано като такова от Павел в Римляни 3:24-25: “Христа Исуса, Когото Бог постави за умилостивение чрез кръвта Му посредством вяра. Това стори, за да покаже правдата Си в прощаване на греховете, извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше.” Гръцката дума, използвана тук за “умилостивение” е същата, която е използвана за умилостивилището. Така тук виждаме една прекрасна картина на очакване на идването на Христос от Бога, който действа с благодат и милост, и херувимите – със справедливост.

Римляни, глава 3, изявява истината за херувимите – те представляват ангелски форми, изваяни от същото твърдо злато, от което било направено и умилостивилището, и говорят за Божията справедливост, която изисква наказание за един виновен свят. В същата глава виждаме Божията справедливост, задоволена от жертвата на Христос. Забележете разликата между херувимите в Битие 3:24 и в Изход

25:18-22. В първия пасаж четем: “Така Той постави на изток от Едемската градина херувимите и пламенния меч, който се въртеше, за да пазят пътя към дървото на живота”. Във втория пасаж четем: “И да направиш два херувима от злато... един херувим на единия край и един херувим на другия край... И херувимите да бъдат с разперени отгоре крила, и да покриват с крилата си умилюстивилището; и лицата им да са едно срещу друго; към умилюстивилището да бъдат обърнати лицата на херувимите” (Изход 25:18-20). Разликата в отношението между херувимите в Битие и тези в Изход е, че в първия пасаж виждаме пламтящ меч; но такъв меч при втория няма. Защо? Защото в първия липсва умилюстивилище с кръв, която да гледат; докато във втория херувимите гледали към попръсканото с кръв умилюстивилище: т. е. умилюстивението е било извършено и затова нямало нужда от меча на осъждение. Това е един праобраз на Христа и Неговата кръв, която проля на Голгота, умилюстивяваща Божието изискване за праведност.

Ковчегът – съдържанието му

Асегастигамедосъдържанието на ковчега. Свидетелството на Светия Дух за тези предмети, дадено в Евреи 9:4, е: “където бяха златната кадилница и ковчегът на завета, отвсякъде обхванат със злато, в който бяха златната стомна, съдържаща манната, Аароновият жезъл, който процъфтя, и плочите на завета”. Имайки предвид, че ковчегът е праобраз на Христос, законите или заветите вътре в него ни говорят за Христос, Който има Божиите закони в сърцето Си. В цялото Си служение на земята Той се радвал да върши волята на Своя Отец. Това била една от целите Му, когато приел тяло. Ние Го чуваме да казва пророчески: “Тогава рекох: Ето, дойдох; (В свитъка на книгата и писано за мене;) драго ми е, Боже мой, да изпълнявам Твоята воля; да! законът Ти е дълбоко в сърцето ми” (Псалом 40:7-8). Наистина може да се каже, че Божият закон е бил в сърцето Му. В самотата на пустинята, изкушаван от дявола, виждаме Някой, в Когото закона на Бога живеел изцяло и Който постоянно отвърщал на изкушенията с думите: “Писано е”, като цитирал свободно от книгата Второзаконие.

В манната имаме друг чудесен праобраз на Спасителя в Неговата човешка природа. Представете си манната като бяла на цвят — това е символ на чистотата на Неговата Личност. В наши дни, когато се поставя под въпрос чистотата на Христос, трябва да защитаваме Неговата безгрешност. Забелязваме, че в Числа 11:9 манната падала върху росата, а росата служела за отделяне на манната от земята. Тя ни говори за Този, Който, макар и да е живял заоби-

колен от грях, никога не е бил опетнен от него. На друго място четем, че манната била “кръгла”; кръгът в Писанията навежда на мисълта за вечността и това представлява вечното съществуване на Христос. Трето, казва се, че манната била “малка”, което представя пред нас смирението на Христос. Пример за това има в Йоан 13, където Господ Исус се е препасал с престилка и мие нозете на Своите ученици. Какво смирение! Този, Който е бил най-велик от всички, е можел да се наведе, за да умие нозете на Своите ученици като пример на това, което те трябва да правят. Пример и за нас!

Ковчегът - неговият път и значение

В заключение бих искал да ви представя три от многобройните пътища на ковчега. Първо, той бил занесен в Йордан на раменете на свещениците (Исус Навин 3:15). Там водите се отдръпнали до град Адам (ст. 16). Описана е картината на смъртта на Христос. Река Йордан в Писанията олицетворява смъртта. Ковчегът под формата на праобраз на Христа влиза в смъртта и прави умилюстивление за греха на света. Водите се отдръпват чак до град Адам, носещ името на първия човек, който е съгрешил.

Второ, в този пасаж ковчегът влиза в Йордан, но нещо по-важно: той излиза от тази среда, която символизира смъртта, което говори за славното възкресение на Христос. “Предаден за нашите прегрешения”, ковчегът влиза в Йордан, “възкръсал за нашето оправдание”, ковчегът бил изнесен от Йордан.

И на последно място, пред нас се разкрива значението на ковчега, което говори за утеха и веселие. Ковчегът обикновено бил носен всред дванадесетте племена, шест от тях стояли пред него и шест зад него; един чудесен праобраз на Господа Исуса сред Неговите хора. Той трябва да е винаги в центъра на нашите събирания, в центъра на нашия живот. Само в един случай забелязваме, че редът се променя и това е в Числа 10, стих 33. Там виждаме, че ковчегът изминал тридневен път напред, за да намери място за почивка за Божия народ. Описана е чудесна картина на Този, Който отиде преди нас, за да пригответи място за своите Си. Каква утеха е това за нас като вярващи, ходещи сред това място на беда и изпитания.

Този, който отиде преди нас, е нашият благословен Спасител и Господ, Който сега чака ние да отидем на мястото, което е приготовил за нас. “Ела, Господи Исусе.”

Статията се публикува с позволението на “Precious Seed”

ПОДДЪРЖАНЕ НА ИМИДЖ

В този материалистичен век поддържането на висок - понякога привиден, стандарт за мнозина се превръща в самоцел. Няма значение доколко са затънали някои хора в дългове, осигурявайки си определен имидж, те искат да имат вид на богати. Те може да не “притежават” в действителност всичко, което гордо демонстрират, но това е компенсация за истинското удоволствие, което преживяват, когато другите сякаш завиждат за техния начин на живот и правят коментари за тяхната кола или къща. За тях как изглеждат нещата на външен вид е по-важно, отколкото действителността. Такива хора всъщност живеят в лъжа и често пъти цената за поддържането на външния вид взема своя данък. “Тиранията на вещите” може да стане воденичен камък около врата и да докара много нещастия. Ясното предупреждение на Писанието е: “Защото сребролюбието е корен на всички злини, към което, като се стремяха някои, те се отстраниха от вярата и пронизаха себе си с много скърби” (I Тимотей 6:10).

Ние никога не трябва да заблуждаваме себе си, като мислим, че ако изглеждаме като християни или се обличаме като християни, или се опитваме да постъпваме като християни, или ако сме в компанията на християни, най-накрая ще станем такива, а може би и Самият Бог няма да успее да забележи разликата и ще ни допусне в Небето. “Не се мамете” – претърсващият и пронизващ душата поглед на Всезнаещия ще ви разкрие и нищо друго освен реалността няма да има значение. В Матей 22 четем за един човек, който на сватбената трапеза се явил без съответната дреха. Той сякаш се промъкнал, без някой да забележи измамата му, но имало един, когото не можел да измами - в стих 11 се казва: “А царят, като влезе да прегледа гостите, видя там един човек, който не бе облечен в сватбарска дреха.” Тези всевиждащи очи веднага забелязали крещящата липса. В Евреи 4:13 ни се напомня, че “...всичко е голо и разкрито пред очите на Този, на Когото има да отговаряме.”

Защо тогава да приемаме преразказ, когато можем да имаме истинската статия? Защо да понасяме мизерията на преструвката, когато можем да имаме великото Божие спасение и да станем едни от благословените наследници на делото, извършено от Христос на кръста? Приеми днес най-великото благословение, което някой може да притежава, и се радвай, като знаеш, че имаш вечен живот и ще бъдеш завинаги на Небето! Богатството на целия свят не може да купи това спасение, но ти можеш да го приемеш като безплатен дар от щедрия Бог, който се радва да благославя и желае всички човеци да се спасят. С тази цел Господ Исус “даде Себе Си като откуп за мнозина” (I Тимотей 2:6). С благодарност и радост често пъти ние пеем: “Да не погине никой, а всички да живеят, защото Христос умря.”

Отърси се от всичкият срам и признай пред Бога какъв си в действителност – един виновен безпомощен грешник, нуждаещ се от милост и прошка. Признай греховете си пред Него, Който е готов да ти прости, и като се довериш на Господ Исус Христос и приемеш, че това, което Той е направил на Голгота, задоволява всичките праведни изисквания на Бога и затова е задоволил всичките ти нужди, влез в благословието на мира с Бога.

Тогава ще бъдеш християнин, защото “който вярва в Сина, има вечен живот” (Йоан 3:36). Тогава ще бъдеш сигурен, че имаш нещо, в което Самият Бог не може да намери нищо грешно, защото Той е, Който даде своя единороден Син, и Той е бил инициаторът на великия изкупителен план, който включвал смъртта на единствения Му Син, за да можеш ти да живееш вечно. Не позволявай на никого да те убеди, че има друга алтернатива, а спокойно се довери на Този, Който е казал: “Аз съм пътят, истината и животът; никой не идва при Отца Ми освен чрез Мен.” Христос “богат като бе, за вас стана сиромаш, за да се обогатите вие чрез Неговата сиромашия” (II Коринтяни 8:9).